

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδίδεται από την Ομάδα «Εργατική Δημοκρατία»

Σ' αυτό το φύλλο

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ 62;	σελ. 2
Η ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗ ΞΕΧΕΙΛΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ	σελ. 4
ΒΟΣΝΙΑ, ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ	σελ. 5
Ο Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ	σελ. 11
ΕΟΚ, ΕΝΑΣ ΠΑΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΗΣ	σελ. 12
ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ	σελ. 8
Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ	σελ. 4

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ...

ΦΟΡΟΛΟΓΕΙ

ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ

ΔΙΝΕΙ ΣΤΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΕΣ

Τρεις μήνες στην εξουσία η κυβέρνηση του Συναγερμού και έχει δείξει με τον πιο ξεκαθαρό τρόπο ότι είναι μια κυβέρνηση καπιταλιστών που κτυπά τους εργαζομένους. Ο Κληρίδης που προεκλογικά «ανησυχούσε» για το «αδειο καλάθι της νοικοκυράς», τώρα θέλει να μας πάρει και το καλάθι.

Αυξήσε τις τιμές των τσιγαρών και της βενζίνης και ακολουθούν αυξήσεις στις συγκοινωνίες και άλλα αγαθά. Αποφασίσε αύξηση του ΦΠΑ από 5% σε 8% και της «εκτακτης εισφοράς για την άμυνα» από 2% σε 3% και ετοιμάζει άλλες φορολογίες. Από πάνω θέλουν να μην υπολογιστούν κίολας στην ΑΤΑ αυτές οι αυξήσεις: Ο υπουργός Εμπορίου Κοιλιαρης θέλει να μας φάει την ΑΤΑ.

Την ίδια στιγμή χαρίζει στους ξενοδοχούς 7 εκατομύρια λίρες απαλλάσσοντας τους από το 3% του ΚΟΤ ενώ ετοιμάζει και άλλο πακέτο δώρων για τους καπιταλιστές, με φοροαπαλλαγές, επιδοτήσεις, δανειοδοτήσεις και εγγυήσεις.

Χαρίζει πλούτο στους πλούσιους και προσθέτει ανεργία και φτώχεια στους φτωχούς. Πρέπει να τη σταματήσουμε. Έχουμε τη δύναμη και μπορούμε να το κάνουμε.

αναλυση
σελ. 3

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ '93

ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗΣ
25-27 Ιουνίου Με συμμετοχή της ΟΣΕ (Ελλάδα),
ομιλητών από το ΑΚΕΛ και τ/κ συνδικαλιστών

ΑΘΩΟΙ ΟΙ 5 ΤΗΣ ΟΣΕ

Η δίκη εναντίον στην Οργανώση Σοσιαλιστική Επανάσταση, με αφορμή την έκδοση του βιβλίου «Η Κρίση στα Βαλκάνια, το Μακεδονικό και η εργατική τάξη», κατέρρευσε. Οι 5 της ΟΣΕ αθώωθηκαν.

Η απόφαση αυτή αποτελεί μια σημαντική νίκη εναντίον στη Νέα Δημοκρατία. Είναι η πρώτη από τις στημένες δίκες που εξαπέλυσε η κυβέρνηση την περίοδο μετά τα συλλαλητήρια, που γυρίζουν μπουμεραγκ με μια απόφαση καταδικής για τους κατηγορούς. Είναι μια αποδείξη πως η φθαρμένη κυβέρνηση του Μητσοτάκη δεν μπορεί σήμερα να ποινικοποιήσει την αριστερή πολιτική. Είναι μια αποδείξη πως στη μάχη με τον εθνικισμό και την πολεμοκαπηλία μπορούμε να νικήσουμε.

Η νίκη αυτή ήρθε μέσα από ένα πλατύ κίνημα συμπαραστάσης. Οι λογαριασμοί της Νέας Δημοκρατίας πως με τον εθνικισμό θα δεθούν τον κόσμο στην ουρά του Μητσοτάκη αποδεικνύονται λανθασμένοι. Χιλιάδες εργαζομένους και νεοί υπεγράψαν το αίτημα της αθώωσης και ενίσχυσαν οικονομικά την ΟΣΕ. Οι μεγαλύτερες συνδικαλιστικές οργανώσεις πήραν θέση με ψηφίσματα συμπαραστάσης. Προσωπικότητες από όλα τα κομμάτια της αντιπολίτευσης συμμετείχαν

στην επιτροπή Αλληλεγγύης.

Την ώρα που οι διπλωμάτες της Ν.Δ. οργάνωσαν όλες τις πρωτεύουσες με την προπαγάνδα τους, εκατοντάδες συνδικαλιστές, πανεπιστημιακοί, δημοσιογράφοι, οργανώσεις της αριστεράς και του αντιπολεμικού κινήματος από όλο τον κόσμο υψώσαν τη φωνή τους εναντίον στις δίκες των ελλήνων σοσιαλιστών. Η συμπαραστροφή τους ήταν πολυτιμή.

η δίκη

Η δίκη της ΟΣΕ μετατράπηκε σε μια ανοιχτή αντιπαράθεση με την κυβερνητική πολιτική, με τον εθνικισμό και την πολεμοκαπηλία.

Κατω από το βάρος του κινήματος συμπαραστάσης, μαρτυρες όπως ο φασίστας Πλευρης και ο ακροδεξιός βουλευτής της Ν.Δ. Ψωμάδης δεν τόλμησαν να εμφανιστούν στο δικαστήριο.

Η δίκη βασίστηκε στην καταθεση του Ν. Μαρτή, που ήρθε σαν «ειδικός» στο Μακεδονικό, αλλά δεν κατορθώσε να στηρίξει τις κατηγορίες. Επανελάβε τις γνωστές θέσεις της αιωνίας Ελληνικότητας της Μακεδονίας, αναγκάστηκε να δεχτεί πως η κατηγορία της «διατάραξης των διεθνών σχέσεων της χώρας είναι παραλογή», και υποστήριξε πως οι θέσεις της ΟΣΕ είναι «απαράδεκτες

υπερβολές» που μπορεί να αποτελούν «ψευδείς ειδήσεις» και να προκαλέσουν «διχονομία» στους πολίτες. Αυτή η βάση κατηγορίας συντριπτική στη συνέχεια με τις καταθέσεις των μαρτύρων υπερασπίστη.

Ο καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου Ν. Αλιβιζάτος έδειξε τους κινδύνους καταργήσης της ελευθέρης πολιτικής αντιπαράθεσης αν γίνουν δεκτές οι κατηγορίες της «διχονομίας». Υπενθύμισε πως οι θέσεις της ΟΣΕ στηρίζονται στην παραδοχή του Πουλιόπουλου, σε ένα ρεύμα μαρξιστικής σκεψής που η ιστορία έχει επιβεβαιώσει σε πολλά σημεία.

Ο Γιάννης Θεωνάς δήλωσε πως η ΓΣΕΕ που έχει ήδη καταγγείλει την δίωξη δεν θα δεχτεί την ποινικοποίηση των πολιτικών αποψεών. Την ώρα που καίγονται τα Βαλκάνια, είπε, δεν μπορούμε να δεχτούμε δίκες αριστερών αγωνιστών.

Ο Φώτης Κουβελής επιβεβαίωσε την υπαρξη της πολιτικής των διακρίσεων. Υπενθύμισε το πρόβλημα της επιστροφής των πολιτικών προσφύγων από την μειονότητα.

Συγκλονιστική ήταν η καταθεση του Τραϊανού Πασση, από την Μακεδονική Κίνηση Βαλκανικής Εμπειρίας, που περιεγραψε ζωντανά

τις σημερινές διακρίσεις σε βάρος της μειονότητας. Κατέθεσε ότι οι αποψεις της ΟΣΕ δεν μπορούν να προκαλέσουν «διχονομία», αλλά αντίθετα γεμίζουν ανακούφιση τον κόσμο της μειονότητας, δίνουν το ζωντανό παράδειγμα για το πως ολοι οι εργαζόμενοι ανεξαρτήτως από εθνική καταγωγή μπορούν να παλεψουν ενωμένοι εναντίον στην καταπίεση.

Οι κατηγορούμενοι ολοκλήρωσαν την κατεδάφιση του κατηγορητηρίου με τις απολογίες τους. Υποστήριξαν την ιστορική αλήθεια για τον σχηματισμό των εθνικών κρατών στα Βαλκάνια. Θύμισαν τον εγκλωβισμό των μειονοτήτων, της θηριωδίες για την εξαφάνιση αλλά και τους αγώνες για τα δικαιώματά τους. Καταγγείλαν τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις που, παρά το ψευτικό ειρηνευτικό πρόσωπο απειλούν να κλιμακώσουν και να διασπείρουν τον πόλεμο. Έδειξαν την πραγματική επεκτατική πολιτική των ελλήνων καπιταλιστών στα Βαλκάνια σήμερα. Υποστήριξαν πως την πραγματική διχονομία φέρνουν οι κυβερνήσεις και οι πολεμοκαπηλίοι, ενώ αντίθετα οι διεθνιστές πασχίζουν να ενωσουν τους εργαζόμενους στην κοινή παλη εναντίον στην καταπίεση και την εκμετάλλευση, στον κοινό αγώνα για τον σοσιαλισμό.

Παρόλα αυτά, ο Εισαγγελέας στην αγορά του υποστήριξε απροκαλύπτα την κυβερνητική πολιτική και ζήτησε να καταδικαστούν 2 από τους 5 για «αποπειρά διχονομίας».

Όμως το κατηγορητήριο ήταν αδύνατο να στηριχτεί και το δικαστήριο αναγκάστηκε να αθώώσει ομοφώνως τους 5 της ΟΣΕ.

Η νίκη στη δίκη της ΟΣΕ είναι μια πολύ σημαντική εξέλιξη. Μπορεί να γίνει η αφετηρία για να τσακιστούν οι δίκες σε όλες τις αναλογές υποθέσεις που εκκρεμούν.

Η τρωμάρα που πήραν οι πολεμοκαπηλίοι εθνικιστές της Νέας Δημοκρατίας από αυτή την εξέλιξη ήταν τέτοια που ο εισαγγελέας εκανε εφεση και έτσι η δίκη θα επαναληφθεί στο εφετείο τον ερχόμενο Σεπτέμβριο. Πρέπει να μετατρέψουμε αυτή τη νέα δίκη σε μια ακόμα μεγαλύτερη ήττα για την πολεμοκαπηλή πολιτική των ελλήνων καπιταλιστών και της κυβέρνησής τους. Πρέπει να δυναμώσουμε το κίνημα συμπαραστάσης για να εξασφαλίσουμε ότι και αυτή η δίκη θα κερδιστεί.

Μηνύματα συμπαραστάσης μπορούν να σταλούν στην εφημερίδα μας ή στην ΟΣΕ: Τ.Θ. 8161 Ομόνοια, 10010 Αθήνα Fax: 5227177

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ «62»

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΕΙ

Μορφή που προκάλεσε η πρώτη κίολας πολιτική απόφαση της κυβέρνησης Κληριδής, να επαναπροσλάβει και να αποζημιώσει τους «62», ξεσπάσε σε μια σειρά από μαζικές κινητοποιήσεις.

Την πρώτη εκδήλωση διαμαρτυρίας έξω από τη Βουλή ακολούθησε η πετυχημένη, αν και ημίωρη, γενική στάση εργασίας στις 27 του Απριλίου. Δύο μέρες αργότερα η πλατεία της ΠΑΣΥΔΥ συγκλονίζονταν από τα συνθήματα «ΕΟΚΑ Β' Δολοφονοί» και «Ο Λαός Δεν Ξεχνα τους Φασίστες και τα Τανκς». Αυτό ήταν το πρώτο αντικυβερνητικό συλλαλητήριο της τελευταίας δεκαετίας. Τα πλακάτ της Εργατικής Δημοκρατίας, που έγιναν αναρπάστα, εκφράσαν την αγανάκτηση αλλά και τη διαθεση του κόσμου να αντρεψει τα σχέδια του Συναγερμού και των Εοκαβητατζήδων. Εγγραφαν: «Να Απολυθεί και ο Κληριδής Να Γίνουν 63!»

Παρόλα αυτά, σήμερα το ζήτημα των «62» μοιάζει να περάσε σε δεύτερο πλάνο. Επικρατεί μια ακυρήτη - και ζημιογόνα για την πλευρά μας - ανακωχή. Στο προσκήνιο περάσαν τα μέτρα λιτότητας που θέλει να επιβάλει η κυβέρνηση, οι συνομιλίες της Νέας Υόρκης και τα μέτρα οικοδομής εμπιστοσύνης. Ζητήματα φαινόμενα ασυνδέτα με την προσπάθεια της κυβέρνησης να δικαιώσει το πραξικόπημα. Και όμως, όλα αυτά συνδέονται άμεσα με το στοιχείο με το οποίο εγκαινιάσε τη διακυβέρνηση του ο Κληριδής. Γιατί είτε θα καταφέρει να επιβληθεί στο ζήτημα των «62», αποκαθιστώντας αλλά και αποζημιώνοντας τους, είτε κινδυνεύει να αποτύχει και στα υπολοιπα μετώπα που έχει ανοίξει.

Επιθεση

Η απόφαση του Κληριδής να αποκαταστήσει τους «62» σίγουρα ήταν εξοφλητική γραμματίου προς τους Εοκαβητατζήδες και τα φασιστοειδή. Ήταν αυτοί που στηρίξαν την προεκλογική του καμπάνια με νυχιά, δόντια και λούτσους. Ήταν αυτοί που τον πλαισίωσαν στα «δυσκόλα χρόνια» της μεταπραξικοπηματικής πολιτικής του απομόνωσης, στελέχωσαν τον νεοομοσάτο τότε ΔΗΣΥ.

Δεν ήταν όμως μόνο αυτή η μακροχρόνια «υποχρέωση» και οι δεσμοί που με τους πραξικοπηματίες που οδήγησαν τον Κληριδή στην απόφαση να αποκαταστήσει τους «62»

χωρίς χρονοτριβή.

Η αποκατάσταση των «62» ήταν μια καλά ζυγισμένη κίνηση που είχε στοχο να αποτελέσει την απαρχή μιας κατά μετωπο ιδεολογικής επίθεσης εναντίον στην Αριστερά και εναντίον στα κεκτημένα και το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης συνολικά.

Αδυναμη και Αδισταχτη

Και αυτό γιατί κατά βάση η κυβέρνηση Κληριδής είναι μια αδύναμη κυβέρνηση. Οχι μόνο γιατί η «λαϊκή εντολή» της δεν ξεπερνά τις χιλιάδες ψηφούς, οχι μόνο γιατί το «ενδοτικό» ΔΗΣΥ στηρίζεται στα δεκαδικά της ΕΟΚΑ Β' και του απορριπτικού ΔΗΚΟ αλλά γιατί επίσης η κατεξοχην κυβέρνηση των αφεντικών ανέλαβε τη διαχείριση της οικονομίας τους σε μια εποχή που κατευθύνεται ολοταχώς στη δίνη της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης.

Όλα αυτά που φανερώνουν την αδύναμη της κυβέρνησης ωστόσο, εξηγούν άλλο τόσο και το αδιστακτό στην επιθετικότητα της.

Με τον σμπαρο των «62» η κυβέρνηση επιδιώκει να «κοψεί τον αέρα» της Αριστεράς και να υποσκαφεί την αυτοπεποίθησή των πιο ταξικά συνειδητών εργατών - αυτών που μπορούν να πρωτοστατή-

σουν στον αγώνα εναντίον στα μέτρα λιτότητας που έχει εξαγγείλει και που μπορούν να συρουν σ'αυτό τον αγώνα και εκείνο το σημαντικό κομμάτι της εργατικής τάξης που μόλις πριν τεσσερις μήνες ψηφισε Κληριδής.

Δεν ήταν καθολού τυχαίο λοιπόν το γεγονός ότι η κυβέρνηση διαλέξε να αρχίσει την επιβολή των φορομηκτικών της μετρών τη στιγμή ακριβώς που εσακαγε η μορφή των «62», ανοίγοντας μια κόντρα ανάμεσα σε δεξιούς και αριστερούς στους χώρους δουλειάς. Ήταν στη διασπασή και στο αδύνατισμα της εργατικής αντίστασης που ποντάρει η κυβέρνηση. Το πετυχε όμως μόνο ως ένα βαθμό. Για παράδειγμα στα γραφεία της επαρχιακής διοίκησης Λεμεσού ο Σωκράτης Κωνσταντίνου ξυλοκοπήθηκε από συναδέλφους του γιατί θέλησε να πάρει μέρος στην στάση εργασίας εναντίον στην αποκατάσταση των πραξικοπηματιών. Από την άλλη όμως ήταν εκατοντάδες τα μέλη της ΣΕΚ που πήραν μέρος στην ημίωρη στάση εργασίας και ακόμη περισσότεροι αυτοί που ενοχλήθηκαν από την καταφορά προκλητικότητας της κυβέρνησης.

Είναι βεβαίο πως ενώ θα κλιμακωνεί την οικονομική επίθεση της η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να ξαναπαιξει το χαρτί των «62» - το

ζήτημα των αποζημιώσεων εκκρεμεί. Είναι γι'αυτό το λόγο που δεν πρέπει να επιτρεψουμε στην κυβέρνηση το περιθώριο να ορίζει αυτή την επικαιρότητα ή μη των «62». Πρέπει να δώσουμε τέλος σ'αυτή την ψευτική ανακωχή, περνώντας από τώρα στην αντεπίθεση.

Επαναπροσεγγιση

Υπάρχει όμως ακόμα ένας πολύ σημαντικός λόγος για τον οποίο πρέπει η Αριστερά να εντεινεί τη δράση της εναντίον στη δικαιοσύνη του πραξικοπηματος και των «62».

Είναι καθήκον κάθε ελληνοκυπρίου αριστερού και δημοκρατικού αγωνιστή να καταγγείλει την υποκρισία του Κληριδής που συζήτησε στη Νέα Υόρκη «μέτρα οικοδομής εμπιστοσύνης». Ποια εμπιστοσύνη ταχα μπορεί να οικοδομησει ο Κληριδής ανάμεσα στους Τουρκοκυπρίους όταν με την πολιτική του ενθαρρύνει τους ελληνοκυπρίους σωβινιστές και φασίστες. Όταν δικαιώνει τα πρωτοπαλληκάρια του πραξικοπηματος - αυτούς που το '63/64, το '67 και το '74 πρωτοστατήσαν στις μαζικές σφαγές Τουρκοκυπρίων;

Η παλη για μια ειλικρινή επαναπροσεγγιση με τους Τουρκοκυπρίους δεν δικαιολογεί καμμία «πίστωση χρόνου» στη κυβέρνηση του σωβινισμού.

Και σ'αυτό το σημείο η ευθυνη του ΑΚΕΛ είναι μεγάλη. Στο βαθμό που κεντρικός αξόνος της πολιτικής του είναι η εθνική ενότητα και το «πάνω από όλα η Κύπρος», περιορίζει τις αντιπολιτευτικές του δυνατότητες και την αποτελεσματικότητα των πρωτοπορών εργατών που προσβλέπουν σε αυτό για καθοδήγηση. Η «πίστωση χρόνου στο Κληριδής» που το ΑΚΕΛ, που αναμφίβολα διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στον αγώνα εναντίον στους «62», δίνει στον Κληριδή για το κυπριακό - που τοποθετεί πάνω από όλα, πολύ εύκολα μπορεί να μετατραπεί σε πίστωση χρόνου εφ'όλης της υλης για χαρή της «συναινεσης» και της «συνεργασίας» όπως την χαρακτηρίζει ο Κατσουριδής στο ραδιοφωνό.

Επιτροπή Δράσης

Ο δρόμος για την πραγματική επαναπροσεγγιση και την ειρηνή περνα μέσα από την συστηματική και ανυποχώρητη παλη εναντίον στη κυβέρνηση του σωβινισμού.

Και αυτή τη παλη είναι που καλείται σήμερα η Αριστερά να οργανώσει. Πρέπει να συσταθεί χωρίς άλλη καθυστέρηση μια Επιτροπή που θα φέρει μαζί σε μια άμεση αντιφασιστική και αντιπραξικοπηματική δράση το ΑΚΕΛ, την ΕΔΕΚ, τους Συνδέσμους Δημοκρατικών Αντιστασιακών, την ΕΔΟΝ, την Εργατική Δημοκρατία, τις αριστερές μαθητικές και φοιτητικές οργανώσεις και κάθε οργανωση και αγωνιστή που θέλει να παλεψεί εναντίον στους φασίστες και την κυβέρνηση που τους εκκολάπτει.

Πρέπει όμως αυτή η Επιτροπή να αποτελέσει ένα μηχανισμό δράσης, που δεν θα αφησει την οργή του κόσμου να εξατμιστεί σε μεμονωμένες εκρήξεις κατι που θα οδηγήσει τελικά στην απογοήτευση και την ήττα.

Η επιτελείο του πραξικοπηματος πλησιάζει. Πρέπει από τώρα να προετοιμάσουμε την διοργάνωση ενός μαζικού αντιφασιστικού συλλαλητηρίου που πρέπει να έχει στο επίκεντρο την καταγγελία και καταδίκη της απόφασης για αποκατάσταση των «62». Στις 15 Ιουλίου η καρδιά της κυβέρνησης της λιτότητας, του σωβινισμού και της δικαιοσύνης του πραξικοπηματος πρέπει να χτυπήσει στους ρυθμούς ενός άλλου συναγερμού.

Δαφνός Οικονομίου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΜΕΤΡΑ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ

Η κυβέρνηση προσπάθησε να πείσει ότι τα φορολογικά μέτρα που επέβαλε είναι "ισοζυγισμένα και δεν στρεφονται εναντίον των χαμηλών εισοδηματικών ταξέων".

Ποιον μπορεί να πείσει όμως όταν ο υπουργός οικονομικών που τα ανακοίνωσε είναι ο χτεσινός πρόεδρος της Ομοσπονδίας Εργοδοτών και Βιομηχανών. Ποιον νομίζει ότι μπορεί να κοροϊδεύει όταν οι μόνι που δεχτήκαν με ανακούφιση και χαιρετήσαν αυτά τα μέτρα ήταν οι συνδέσμοι των εμπορών και των βιομηχανών.

Δυσκόλως θα έπειθε τους εργαζομένους ότι δεν είναι μια κυβέρνηση της ανεργίας, της λιτότητας αλλά και του σωβινισμού.

Η πρώτη της πολιτική απόφαση, να αποκαταστήσει τους "62" πραξικοπηματίες ήταν μια προκλήση προς τους εργαζομένους. Η πρώτη της οικονομική απόφαση, οι αυξήσεις στις τιμές και τις φορολογίες ήταν ένα αγριοχαστούκι ακόμα και για εργάτες που την ψηφίσαν. Οι αντιδράσεις στους χώρους δουλειάς ήταν σχεδόν ομοφωνές από τους εργάτες της ΠΕΟ και τις ΣΕΚ. Στο Μακάριο Νοσοκομείο μάλιστα εκαναν εκτακτη Γενική Συνέλευση που με ομοφωνο ψηφίσμα καταδίκασε τα μέτρα λιτότητας της κυβέρνησης.

ΛΑΟΜΙΣΗΤΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Η κυβέρνηση του Συναγερμού συγκεντρώνει από την πρώτη μέρα που πήρε την εξουσία το μίσος της μεγάλης μάζας των αριστερών εργαζομένων. Είναι ταυτισμένη στη συνείδηση τους με τον αυταρχισμό και τον σωβινισμό της δεξιάς, με το πραξικοπημα και την πολιτική καλυμπί που του έδωσε.

Τώρα αρχίζει να κερδίζει και το μίσος των δεξιών εργαζομένων. Τρεις μήνες συναγερμικής διακυβέρνησης ήταν αρκετά για να κάνουν πολλούς από αυτούς να μετανιώσουν για τη ψήφο τους. Οι εκδικητικές μεταθέσεις στην αστυνομία, την ΚΥΠ, και σε άλλες υπηρεσίες ακόμα και οπαδούς ΔΗΚΟ. Ο προκλητικός τρόπος που το αγνόησε στην απόφαση για τους "62" και τα

μέτρα λιτότητας έχουν δημιουργήσει μέσα σε πολλούς δεξιούς εργαζομένους μια δικαιολογημένη αγανάκτηση που με κάθε νέο μέτρο της κυβέρνησης μετατρέπεται και σε περισσότερο μίσος.

Η κυβέρνηση Κληριδής μπορεί να περηφανεύεται ότι καταφερε μέσα σε τρεις μήνες να κερδίσει περισσότερο το μίσος της εργατικής τάξης από ότι καταφερε ο Βασιλείου σε πέντε χρόνια. Στις τελευταίες εκλογές των καθηγητών και των δασκάλων, η παραταχή του ΔΗΚΟ έχασε σημαντικά, ενώ η παραταχή του Συναγερμού, αντί να κερδίσει μετά από την «θριαμβευτική» νίκη στις προεδρικές, έχασε. Και αυτά στους πιο δεξιούς κλάδους των εργαζομένων.

Αυτή είναι μια σημαντική ευκαιρία για την αριστερά να αξιοποιήσει αυτή την αγανάκτηση και να κερδίσει δεξιούς εργάτες. Για να γίνει κάτι τέτοιο όμως πρέπει να δείξει ότι υπερασπίζεται τα συμφέροντά τους και παλεύει εναντίον στην λαομισήτη κυβέρνηση του συναγερμού.

ΚΑΜΙΑ ΠΙΣΤΩΣΗ ΧΡΟΝΟΥ

Η διαθεση των εργατών και της νεολαίας να παλέψει εναντίον στην κυβέρνηση της λιτότητας και του σωβινισμού είναι σήμερα διαχυτή, στους χώρους δουλειάς, τα σχολεία, τα γηπέδα. Η μαζικότητα και ιδιαίτερα η ζωντανότητα των κινητοποιήσεων εναντίον στους "62" με αποκορυφώμα το συλλαλητήριο της Λευκωσίας είναι η καλύτερη αποδείξη γι' αυτό.

Και όμως το ΑΚΕΛ είναι έτοιμο να δώσει πίστωση χρόνου στον Κληριδίδη.

Ήδη μετά την απόφαση της Βουλής που καταδίκασε την απόφαση της κυβέρνησης για τους "62" αφήσε την ιστορία να εκτονωθεί αντί να αξιοποιήσει αυτή την απόφαση για μεγαλύτερες κινητοποιήσεις.

Η ίδια διαθεση φαίνεται ότι υπάρχει και στα εργατικά. Η συνάντηση των συντεχνιών με τους εργοδότες για το θέμα των απολυσεών κατέληξε ουσιαστικά σε μια εκκλήση στους εργάτες για να αυξήσουν την παραγωγικότητα τους, στην κυβέρνηση για επιδοτήσεις στους επιχειρηματίες και ζήτησαν να περιοριστούν οι αδειες εισαγωγής ξένων εργατών.

Ακόμα και στα τελευταία φορολογικά μέτρα της κυβέρνησης που βρήκαν την μαζική αντίδραση της εργατικής τάξης οι ηγεσίες των συντεχνιών κρατούν στάση αναμονής. Τα καταδικάζουν βεβαίως αλλά για την ώρα οι αντιδράσεις τους είναι μόνο φραστικές. Στην πραγματικότητα δεν καταδίκασαν τα ίδια τα μέτρα λιτότητας αλλά το ότι αυτά είναι "μονοπλευρά", ότι χτυπούν «μόνο» τους εργάτες.

Όταν όμως δεχόσαι την λογική της λιτότητας δεν μπορείς να δώσεις με συνέπεια την κοντρα με την κυβέρνηση που θέλει να επιβάλει αυτή τη λιτότητα. Ιδιαίτερα αν δίπλα από αυτά καλείς όλους "σε συστρατεύση" γιατί ο τουρκός εισβολέας παραμονεύει λίγα μέτρα πιο πέρα.

Ήδη το ΑΚΕΛ έχει δείξει ότι αυτά θα καθορίσουν τη στάση του περισσότερο από ότι η αγανάκτηση της εργατικής του βάσης. Αρχισε να προβαλλει και κάποιες δικαιολογίες γι' αυτή του την στάση. Εκτός από το Κυπριακό που το εβαζε πάντα μπροστά τώρα αρχίζει να παρουσιάζει τον Κληριδίδη να είναι δεσμιος του περιβαλλοντος του, να "έχει κακές παρεες" όπως είπε χαρακτηριστικά στελεχος του ΑΚΕΛ.

ΤΑΞΙΚΗ
ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Οι εργάτες δεν έχουν καμία ευθύνη για την καπιταλιστική κρίση. Οι μόνι υπεύθυνοι γι' αυτήν είναι οι καπιταλιστές και το σύστημα τους που στηρίζεται στο κέρδος και τον ανταγωνισμό. Αν είναι να πληρώσουν κάποιος, να πληρώσουν αυτοί που τόσα χρόνια δρακιάζαν πάνω στη πλάτη της εργατικής τάξης.

Κάθε φορά που τα βρίσκουν σκουρά ερχονται σε μας και μας λένε, κάντε καμία θυσία να γλυτώσουμε την κρίση, σφιξτε τα ζωνάρια για το καλό του τόπου. Το '74 η ελληνοκυπριακή εργατική τάξη δεχτηκε τις χειρότερες θυσίες και υποχωρήσεις που μπορεί να φανταστεί κανένας, μείωση των μισθών κατά 20%, καταργηση του ταμείου ανεργίας, των ταμείων προνοίας και άλλα, ταχα για να σωσουμε την "οικονομία του τόπου". Οι μόνι που σώθηκαν ήταν οι κεφαλαιοκράτες που έχτισαν το οικονομικό τους θαύμα και απλώθηκαν από την Μεση Ανατολή μέχρι την Ρωσία και την Αμερική και στοιβαζαν στις τραπεζές του εξωτερικού. Πότε εκαναν αυτοί μια θυσία για το καλό της εργατικής τάξης; Ποτέ. Το μόνο που ξερουν είναι να ζητουν. Για τους εργάτες όμως το μόνο που εμεινε από το "οικονομικό τους θαύμα" είναι ο κίνδυνος της ανεργίας, οι περικοπές και οι φορολογίες.

Καμία θυσία δεν πρέπει να δεχτούμε για χάρη τους και του βρώμικου συστήματός τους. Κάθε

υποχώρηση μας θα τους ανοίγει και παραπάνω την ορέξη.

Για να μας πείσουν να δεχτούμε την λιτότητα πλάσαρουν ένα εξαλλο εθνικισμό και τον ρατσισμό. Η "ελληνοκεντρική" υπουργός παιδείας ανταλλάσει "ιέρα χρώματα" με τον ελληνα ομολόγο της. Η Βουλή με τις ψηφους του Συναγερμού, του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ αναγνωρίζει την ΕΟΚΑ σε εθνική οργάνωση. Ο Κληριδής δεν χάνει μνημοσύνη αμα προκειται για ακραϊφνες εθνικοφρονες όπως τον χιτη Γριβα ή τον κομμουνιστοφαγο και τουρκοφαγο Γιωρκατζη.

Κάθε υποχώρηση, και θυσία της εργατικής τάξης θα είναι υποχώρηση στην σωβινιστική αρχούσα τάξη και την κυβέρνηση της. Πρέπει να τους αντισταθούμε. Η προσπάθεια της ΠΕΟ να οργάνωση πανσυνδικαλιστική συσκευή για συντονισμό των αντιδράσεων στα φορολογικά μέτρα είναι θετική. Φτάνει να μην χρησιμοποιηθεί σαν δικαιολογία για να μην κάνει τίποτα και η ίδια στον βαθμό που η ΣΕΚ κάνει πίσω.

Η μάχη όμως έχει φανεί ότι δεν μπορεί να κερδίθει μόνο από τα πάνω. Χρειάζεται η κινητοποίηση του κάθε αγωνιστή εργατή, του κάθε νεολαίου που θέλει να δώσει την κοντρα με την λαομισήτη κυβέρνηση του Συναγερμού. Πρέπει να παρουν πρωτοβουλίες για συγκλήση Γενικών Συνελεύσεων στους χώρους δουλειάς τους, να καταγγείλουν τα μέτρα και να καλούν τις συντεχνίες να οργανώσουν κινητοποιήσεις. Το παραδειγμα των κυβερνητικών εργατών του Μακαρίου έδειξε υπάρχει η δυνατότητα για κάτι τέτοιο.

Αυτο θα είναι η καλύτερη πιεση όχι μόνο στη κυβέρνηση αλλά και στις ηγεσίες των συντεχνιών για να μην κανουν πίσω. Πρέπει να δώσουμε μια μαζική και μαχητική απάντηση στα φορομνηχτικά μέτρα της κυβέρνησης σαν το συλλαλητήριο εναντίον στους "62" για να την αναγκάσουμε να τα παρει πίσω και να ξανασκεφτεί τα σχέδια της να μας βάλει και άλλα. Το ότι έχει αναγκαστεί κιολας να κάνει πίσω για τον ΦΠΑ, αναστέλλοντας την αύξηση του για τρεις μήνες, δείχνει ότι μπορούμε να τους αναγκάσουμε να το βάλουν για τα καλά στο συρτάρι.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ: £3000

Το καλοκαιρινό Παρτυ της Εργατικής Δημοκρατίας στην αυλή της Λαϊκής Σκηνής στις 12 Ιουνή, ώρα 8:30 μμ, με ζωντανή μουσική, ποτό, φαί και κουβεντά 3 λίρες με φαγητό

Η οικονομική εξορμηση της Εργατικής Δημοκρατίας έχει κλεισει τον πρωτο της μήνα και έχει καλυψει ένα συνολικό ποσο 243 λιρών. Αυτό το μήνα περιμενουμε με το παρτυ που οργανωνουμε στις 12 του Ιουνή και το τριμερο του Επαναστατικού Μαρξισμού που θα γίνει στις 25 με 27 του Ιουνή να παρει μια γερή ωθηση.

Μπορείτε να ενισχυσετε την Εργατική Δημοκρατία, δίνοντας την εισφορά σας στους συντροφους που πουλουν την εφημερί-

δα, παίρνοντας κουπόνια οικονομικής ενίσχυσης, παίρνοντας μέρος στο παρτυ που διοργανώμε και αγοράζοντας λαχεία του παρτυ. Που ξερετε μπορεί και να ειστε οι τυχεροι που θα κερδισετε το δωρο του λαχείου που είναι μια κρουαζερία για δυο άτομα.

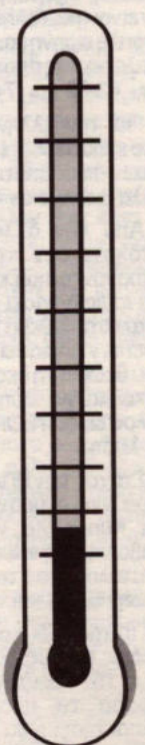
Πιστευουμε ότι όπως και στην προηγουμενη οικονομική εξορμηση οι συντροφοι και φιλοι θα ανταποκριθουν ώστε να καλυψουμε το στοχο μας που είναι 3000 λιρες μέχρι το τέλος του χρονου.

3.000

2.000

1.000

0

Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ ΟΦΕΛΕΙ ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΔΕΞΙΑ

Στις 25 Απριλίου, λίγες μέρες μετά την εξαγγελία από την κυβέρνηση Κληρίδη της αποκατάστασης των 62 πραξικοπημάτων, ο Αλέκος Κωνσταντινίδης εγγράφει στην «Αλληλεία» ότι «Οι άνθρωποι αυτοί, λοιπόν, καταδικάστηκαν χωρίς δική, χωρίς να ακουστούν, με βάση κάποιες καταγγελίες χαφιεδών του ΑΚΕΛ. Και φυσικά το ΑΚΕΛ δεν ενοχλείται από αυτές τις παρανομες διαδικασίες μια και στα καθεστώτα που υποστηρίζει ο φακέλος ενός χαφιέ μπορούσε να σε στείλει στο γκούλαγκ και στο εκτελεστικό αποσπασμα...»

Εχουν πραγματι φανταστικο θρασος να μιλουν για δικαιοσυνη αυτοι που υποστηριζουν τους πραξικοπηματιες, αυτοι που θεωρουν τις ΗΠΑ, την μεγαλυτερη ιμπεριαλιστικη δυναμη που γνωρισε η ανθρωποτητα, σαν ενα «δημοκρατικο» και «ευνοουμενο» κρατος. Να θυμισουμε οτι ηταν η πανηγυρικη αθωωση τον Απριλιο του 92 των αστυνομικων που εσπασαν στο ξυλο τον μαυρο Ροντνεύ Κιγκ, που καταληξε στην εξεγερση του Λος Αντζελες; Η τον ρολο της ΣΙΑ και του αμερικανικου στρατου σε τοσες ματοβαμενες δικτατοριες, απο την Ελλαδα και την Χιλη ως το Βιετναμ.

Δυστυχως ομως πολλοι εργαζομενοι που δεν ανηκουν στην αριστερα πειθονται απο τετοια επιχειρηματα. Ο λογος ειναι οτι ουτε στην ΕΣΣΔ και τις αλλες ανατολικες χωρες δεν υπηρχε οποιουδηποτε ειδους ελευθερια ή δημοκρατια, για να μη μιλαμε για εργατικη εξουσια.

Και αυτο το βασικο για την αριστερα προβλημα, καθε αλλο παρα λυνεται με τη νοσταλγια του «παλιου καλου καιρου» πριν την διαλυση της ΕΣΣΔ, που εχει δυναμωσει τελευταια στην Χαραυγη.

ΣΤΑΛΙΝΙΚΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ

Ετσι στις 22 Μαρτη, ενω μαινονταν η διαμαχη του Γελτσιν με το Κογκρεσο, η Χαραυγη προβαλε στην πρωτη σελιδα φωτογραφια διαδηλωτη με πικετ με σφυροδρεπανο και το συνθημα «ΘΑ ΞΑΝΑΧΤΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΣΣΔ». Στις 6 του Απριλιου, δημοσιευει συνεντευξη με σταλινικα ηγετιδα η οποια λεει οτι στην

Ρωσια «εντεινεται η λαϊκη αντισταση, γενικα εναντια στην παλινρθωση του καπιταλισμου». Στις 25 Απριλιου αφιερωνει ολοκληρη σελιδα σε συνεντευξη ηγετη του επανιδρυμενου Κομμουνιστικου Κομματος της Ρωσικης Ομοσπονδιας. Στις 9 Μαη γραφει οτι σε ολα τα σημαντικα ζητηματα οι θεσεις του ΑΚΕΛ ειναι «ταυτοσημες ή παρομοιες» με αυτες των χασαπηδων της πλατειας Τιανανμεν, της ηγεσιας του Κομμουνιστικου Κομματος Κινας.

Αλλα το πιο χοντρο ηταν η αντιδραση στα γεγονοτα της Πρωτομαγιας στην Μοσχα, οταν η αστυνομια του Γελτσιν επιτεθηκε στους αντιπαλους του: «για πρωτη φορα μετα απο δεκαετιες» εγραφε η Χαραυγη, «ο Ρωσος πολιτης βρεθηκε αντιμετωπος με την αστυνομια, που απο φυλακας της δημοσιας ταξης μετατραπηκε σε οργανο επιβολης αυταρχικων σχεδιων!»

Αν ομως ολες αυτες τις δεκαετιες δεν υπηρχαν πολλες ειδησεις για επιθεσεις εναντιον διαδηλωτων αυτο οχι μονο δεν εχει τιποτα να κανει με την δημοκρατικοτητα της σταλινικης αστυνομιας ή τον ρολο της σαν απλο «φυλακα της δημοσιας ταξης», αλλα αντιθετα ηταν αποτελεσμα της τρομοκρατιας.

Οι εξεγερσεις των εργατων στην Γερμανια το 53, στην Ουγγαρια το 56 - που καταπνιγηκε απο τον ρωσικο στρατο - η εισβολη στην Τσεχοσλοβακια το 68, οι σφαγες εργατων στην Πολωνια και αργοτερα τα τανκς του Γιαρουζελσκι την δεκαετια του '80, δειχνουν σε τι μετρα ηταν αναγκαση να καταφυγει η γραφειοκρατια εκει που ο ελεγχος της δεν ηταν τοσο σφιχτος οσο μεσα στην ιδια την ΕΣΣΔ.

«ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ»;

Η εικονα του «δημοκρατη» Γελτσιν που το 91 αφηφουσε πανω στο τανκς το πραξικοπημα εχει ξεθωριασει για τα καλα. Οι εκτακτες εξουσιες και τα προεδρικα διαταγματα που προσπαθησε να επιβαλλει εχουν ενα κυριο στοχο: να υποχρεωσει την ρωσικη εργατικη ταξη να ανεχθει και αλλη λιτοτητα για τις μεταρρυθμιεις της «ελευθερης αγορας».

Ομως ουτε οι σταλινικοι και εθνικιστες διαδηλωτες της φετεινης πρωτομαγιας με τις

φωτογραφιες του Σταλιν, ουτε οι αντιπαλοι του στο Κογκρεσο, δεν εχουν καμια σχεση με την εργατικη ταξη ή την δημοκρατια. Τα ποσοστα που πηρε ο Γελτσιν στο δημοψηφισμα δειχνουν οτι ενω η ρωσικη εργατικη ταξη δεν εχει καμια ορεξη για τις μεταρρυθμιεις του Γελτσιν, ωστοσο φοβαται ακομα παραπανω τους συντηρητικους, και την προσπαθεια τους να της αφαιρουν ολοτελα τις πολιτικες και συνδικαλιστικες ελευθεριες που κερδισε με τους αγωνες της τα τελευταια χρονια.

Σημερα ευρωφασιστες σαν τον γαλο Λεπεν χαρακτηριζουν το ναζιστικο Ολοκαυτωμα «λεπτομερεια της ιστοριας», αλλοι, οπως ενας αγγλος «ιστορικος» προσπαθουν να αρνηθουν το ιδιο το γεγονος. Αυτους πως θα τους αντιμετωπιει η αριστερα οταν με τις νοσταλγιες της μοιαει και αυτη να θεωρει τις μαζικες σφαγες της βιαιης κολεκτιβοποιησης, τα Γκούλαγκ, και τις αλλες βαρβαροτητες του σταλινισμου σαν «λεπτομερειες»;

Ευτυχως η «Νεολαια» της 14 Μαη δημοσιευσε ενα αρθρο με θεμα την εθνικη καταπιεση στα σταλινικα καθεστώτα, το οποιο κατεληγε:

«Αν τα 'σοσιαλιστικα' καθεστώτα της Ανατολικης Ευρωπης χρειαζεται να κατηγορηθουν για κατι, αυτο δεν ειναι η διαφορα τους με το δηθεν 'ανοικτο' και 'φιλελευθερο' πολυεθνικο μοντελο της Δυσης, αλλα αντιθετως για την πληρη συμπτωση που διακρινεται και στις δυο περιπτωσης»

Αυτος ειναι ο τροπος να αντισταθουμε στην επιθεση της δεξιας: να δειξουμε πως ο σταλινισμος σαν οικονομικο, κοινωνικο και πολιτικο συστημα οχι μονο δεν ηταν ο κληρονομος της Οκτωβριανης εργατικης επαναστασης, αλλα ηταν ενας κρατικος καπιταλισμος, διδυμος αδερφος του δυτικου καπιταλισμου. Και ετσι να κανουμε την κριση του κρατικου καπιταλισμου απο οπλο στα χερια των αστων ιδεολογων, σε οπλο δικο μας, εναντια στον καπιταλισμο, «ιδιωτικο» και κρατικο.

Το αρθρο βεβαια ηταν αναδημοσιευση απο ελληνοκο περιοδικο. Ισως ομως ενα επομενο αρθρο της Νεολαιας να ειναι γραμμενο απο εδοντη;

Αγγελος Νικολαου

Να κερδισουμε τις μαχες και εξω απο τα γηπεδα

Ενα απο τα πρωτα μετρα που ετοιμασε η κυβερνηση Κληριδη, μολις ανεβηκε στην εξουσια ειναι το νομοσχεδιο για «την καταστολη της Βιας στα γηπεδα». Ειναι ενα τρομοκρατικο νομοσχεδιο που στοχευει κυρια στη νεολαια. Μπορει να καταδικασει καποιο σε «φυλακιση δια βιου» αν σπασει ενα καθισμα στο γηπεδο ή επειδη η συμπεριφορα του θεωρηθηκε «απρεπης» απο τους μπατσους.

Η κυβερνηση ξερει οτι ο μονος τροπος για να επιβαλουν στην νεολαια και την εργατικη ταξη «νεες θυσιες» ειναι να την εχουν πειθαρχημενη και υποταγημενη. Η νεολαια ειναι το κομματι εκεινο της κοινωνιας που κτυπιεται πρωτο απο την οικονομικη κριση. Σημερα με την εντατικοποιηση των μαθηματων, τις ενιαιες εξετασεις τις 2000 λιρες διδακτρα στο πανεπιστημιο, οι νεολαιοι βλεπουν τα ορια να στενεουν τοσο για μια θεση στο πανεπιστημιο οσο και για μια αξιοπρεπη δουλεια. Για την πληροψηφιας των παιδιων της εργατικης ταξης η ανεργια ή ο στρατος ειναι οι σιγουρες επιλογες που προτεινει το κρατος. Μπροστα σ' αυτες τις επιλογες οι νεολαιοι εκτονωνουν την αγανακτηση και τον θυμο τους μεσα στα γηπεδα. Συνθηως οι συγκροσεις στα γηπεδα δεν προκαλουνται αναμεσα σε «αντιπαλους» οπαδους αλλα αναμεσα σε μπατσους και φιλαθλους.

Με το τρομοκρατικο της νομοσχεδιο η κυβερνηση θελει να βαλει φρενο στην αγανακτηση και θυμομενη νεολαια, ακομα και στα γηπεδα. θελει να δειξει οτι αυτη ειναι το αφεντικο. Ξερουν πολυ καλα οτι ο θυμος και η εκτονωση των νεολαιων δεν θα μεινουν για καιρο μεσα στα ορια του γηπεδου αλλα θα ξεχειλίσουν στα σχολεια και στα εργοστασια εκει που ειναι η ριζα του προβληματος.

Το ξεφρενο πανηγυρι που εγινε απο τους νεαρους οπαδους της Ομονοιας για την κατακτηση του πρωταθληματος σε βαρος του Απολλωνα, μιας ξεκαθαρα «δεξιας» ομαδας δειχνουν ποσο ευκολα αυτη η αγανακτηση μπορει να μετατραπει σε αντισταση και κοντρα με τον αυταρχισμο και τις επιθεσεις της κυβερνησης Κληριδη. Αυτο ακριβως εκφραζαν τα συνθηματα που φωναζαν χιλιαδες νεολαιοι στο γηπεδο και εξω απο το κτιριο της Ομονοιας που εκλεισαν τον δρομο, «Ομονοια - Λαος - Πρωταθλημα», και «Λαος, οε, οε, οε...». Αυτο εκφραζαν οι κοκκινες σημαιες, και οι σημαιες του ΑΚΕΛ που ανακατευονταν με τις πρασινες της Ομονοιας. Αυτο εκφαζε πανω απο ολα η αντιφασιστικη διαθεση που ειχαν πολλα απο τα τραγουδια τους, εστω και αν ανακατευονταν με το σεξιμο οπως το «Τια να εχουμε μια Κυπρο καθαρη - πρεπει πρωτα να λουσ τητη - και μετα να γαμηθειτε - φασιστομουτρα μαλακες γαλανο!».

Με αυτα εδιναν ενα εστω συγχισμενο ταξικο χαρακτηρα στους πανηγυρισμους τους. Ηθελαν να πανηγυρισουν μια νικη του Λαου, μια νικη εναντια στους φασιστες και τους πραξικοπηματιες, μια νικη εναντια στη δεξια. Φυσικα η νικη της Ομονοιας δεν ηταν ουτε νικη του λαου ουτε νικη κατα του φασισμου. Ομως ολα αυτα εδειξαν οτι η διαθεση για μια κοντρα με την δεξια και τους φασιστες ειναι πολυ εντονη μεσα στη νεολαια και την εργατικη ταξη.

Το θεμα ειναι αυτη η διαθεση να βρει διεξοδο στη συλλογικη παλη στα σχολεια και τους χωρους δουλειας και οχι μονο στα γηπεδα. Ο μυθος οτι η νεολαια ειναι αδιαφορη και απολιτικη γκρεμιστηκε απο την μαζικη και δυναμικη παρουσια της νεολαιας στο συλλαλητήριο εναντια στους 62 πραξικοπηματιες. Εχει φανε οτι οταν αναγονται τα μετωπα και δινεται η δυνατοτητα στη νεολαια να μπει στη μαχη, τοτε δινει δυναμικα το παρον της. Τοτε μπορει οι νικες να μην ειναι μονο στα γηπεδα.

Δημητρα Χριστοδουλου

ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Με λιγο σφιξιμο και λιγοτερα χαμογελα ξεκινήσε ο 4ος γυρος συνομιλιων στη Ν.Υορκη. Ολες οι πλευρες δηλωσαν ετοιμες να «πεισουν» για καλη θεληση απο την μερια τους και για την αδιαλλαξια των αντιπαλων τους. Ολοι τους ομως διατηρουν καποιες ελπιδες για προοδο στην επιτευξη μιας «ειρηνικης και βιωσιμης λυσης» του Κυπριακου.

Ομως το ιμπεριαλιστικο παιχνιδι των συνομιλιων καμια σχεση δεν εχει με την «δικαιη, ειρηνικη και βιωσιμη» λυση, οποια κι αν ειναι η καταληξη των συνομιλιων. Η σημερινη ενοπλη ειρηνη και τα παζαρεματα της μυστικης διπλωματιας αποτελουν συνεχιση των πολεμων του '63-68 και '74.

Για την ελληνοκυπριακη πολιτικη ηγεσια, στο επικεντρο βρισκεται το πλαίσιο της Δεσμης Ιδεων που αποτελεί «οδυνηρο μεν [πλαισιο] αλλα βιωσιμο αν οι Τ/κ δεν το υπονομευσουν».

Απο την αλλη, οι Ε/κ αστοι εχουν να υπολογισουν τις ενδειξεις του «διεθνη παραγοντα που κουραστηκε» με το Κυπριακο και ισως αρχισει ν'αδιαφορει. Ειναι η δηλωση Γκαλι οτι το θεμα παρατραβηξε και «ο ασθενης πρεπει ν'αδειασει το κρεββατι». Ειναι ο Κλιντον που θεωρει τη δεσμη ιδεων «σαν την καλυτερη ευκαιρια για ειρηνικη λυση της διενεξης» και τελος ειναι η ΕΟΚ που δεν ευνοει ενταξη πριν τη λυση.

Στοχος των ΗΠΑ και της ΕΟΚ ειναι πως να τα «βρουν» οι συμμαχοι τους στην Τουρκια, Ελλαδα και Κυπρο για να μπορουν ολοι μαζι να επιβαλουν τη «Νεα Ταξη» στο χωρο της Μεσης Ανατολης, στις τουρκοφωνες δημοκρατιες της πρωην ΕΣΣΔ και στην πρωην Γιουγκοσλαβια.

Για τους Ε/κ και Τ/κ καπιταλιστες το παζαρι αφορα το πως θα μοραστον τελικα μεταξυ τους την κυριαρχια τους πανω στην Κυπρο. Αφορα τα προνομια και ποσο ελεγχος θ'αποκτησει ή θα διατηρησει η αρχουσα ταξη καθε κοινοτητας αλλα και οι «αδελφες»

αρχουσες ταξεις στην Ελλαδα και Τουρκια.

Αν για τους Ε/κ αστους «δικαιη» λυση ειναι η επανενωση της Κυπρου και μεσω της η οικονομικη και πολιτικη τους κυριαρχια σ'ολο το νησι για τους Τ/κ αστους σημεινει να ξεφυγουν οσο γινεται απο αυτη την κυριαρχια ξεχουμιζοντας και αδικωντας ο καθενας τη δικια του εργατικη ταξη.

Σαν Ε/κ εργαζομενοι πρεπει να ξεφυγουμε απο τις αυταπατες των αστικων διακηρυξεων που τις ενισχυει η ηγεσια του ΑΚΕΛ, για την εξευρεση μιας «δικαιης και βιωσιμης» λυσης, απο αυτους που δημιουργησαν το προβλημα και με τη 'βοθηθεια' της ΕΟΚ, των ιμπεριαλιστων και των οργανισμων τους. Την αυταπατη των διπλωματικων τεχνασματων για «πρακτικα μετρα οικοδομησης εμπιστοσυνης». Την αυταπατη οτι μπορει να γινει ειρηνη που να μη περιεχει το σπερμα νεων πολεμων αναμεσα στις σημερινες κυβερνησεις και αναμεσα στις εμπλεκομενες αστικες ταξεις.

Αν οι Ε/κ αστοι ηθελαν τιμια και σοβαρα να φερουν την ειρηνη και να χτισουν την εμπιστοσυνη αναμεσα στις δυο κοινοτητες θα επρεπε να σταματησουν την πολυδιαφημισμενη επιθετικη τους διπλωματια, τους εξοπλισμους, να σταματησουν να πιεζουν για το ποσο περισσοτερα ποσοστα θα παρουν πωσω, να σταματησουν το κυνηγητο και την τρομοκρατια των Τουρκοκυπριων του νοτου. Αυτο ομως θα σημαινε να κανουν τοσο στην εξωτερικη οσο και στην εσωτερικη τους πολιτικη το αντιθετο που απαιτει ο ταξικος χαρακτηρας ενος καπιταλιστικου κρατους.

Πολλοι εργαζομενοι δεν πειθονται απο την εθνικιστικη δημαγωγια των αστων πολιτικων, αλλα κοιταζουν προς την Ν. Υορκη για ενα αλλο λογο. Βλεπουν τι γινεται στον κοσμο, φοβονται μηπως γνωρισει ενα και η Κυπρος την κολαση της πρωην Γιουγκοσλαβιας, ή εναν αλλο πολεμο. Και περιμενουν να γλυτωσουμε με τις συνομιλιες.

Οι φοβοι τους ειναι απολυτα δικαιολογημενοι. Ομως τιποτα δεν μπορουμε να περιμενουμε

απο τις συνομιλιες, τον ΟΗΕ, τον Κληριδη τον Ντενκτας ή οποιοδηποτε αλλο αστο πολιτικο.

Για τους εργαζομενους και των δυο κοινοτητων ο μονος δρομος για ειρηνη ειναι ο δρομος της ειλικρινους επαναπροσεγγισης. Ο δρομος της επαναπροσεγγισης χωρις ορους και ανταλλαγματα, πανω στη βαση της ταξικης ενοτητας Τ/κ και Ε/κ εργατων εναντια στα 'δικα' τους αφεντικα.

Ειλικρινης επαναπροσεγγιση σημεινει ν'αγωνιζομαι ανυποχωρητα, πρωτα και κυρια, εναντια στα συνορα που υπαρχουν στα μυαλα των απλων εργαζομενων, εναντια στην δυσπιστια και την εχθρα αναμεσα τους. Σημαινει οτι λεμε στους τουρκοκυπριους εργαζομενους οτι τους απλωνουμε το χερι ανεξαρτητα απο το αν αυτο θα βοηθησει στη δημιουργια μιας «ανεξαρτητης και ομοσπονδης Κυπρου», και οτι θα συνεχισουμε να τους απλωνουμε το χερι ακομα και στην περιπτωση που αυτο εμποδιζει τους στοχους της Ε/κ πλευρας για μια 'λυση' στα μετρα της.

Σαν Ε/κ και Τ/κ εργαζομενοι πρεπει να προταξουμε και να εφαρμοσουμε τα δικα μας πρακτικα μετρα οικοδομησης εμπιστοσυνης στην καθε πλευρα των συνορων. Να παλεψουμε εναντια στον εθνικισμο και τον σβωνισμο της δικιας μας αρχουσας ταξης. Να ξεσκεπασουμε την υποκρισια των αστων μας και την αδιαλλαξια τους.

Οι ελληνοκυπριοι εργαζομενοι πρεπει να υπερασπισουμε τα δικαιωματα των τουρκοκυπριων του Νοτου. Να παλαιψουμε σημερα, εναντια στη δικαιοψη του πραξικοπηματος και συγκεκριμενα εναντια στην αποκατασταση των «62». Να μη δεχτομε καμια θυσια για χαρη της «εθνικης» ενοτητας ή οικονομιας. Να παλεψουμε εναντια στα μετρα λιτοτητας των καπιταλιστων και εναντια στους εξοπλισμους τους.

Αυτος ειναι ο μονος τροπος για να απομακρυνουμε τον κινδυνο ακομα ενος αδικου πολεμου στην Κυπρο.

Φαιδωνας Βασιλειαδης

ΒΟΣΝΙΑ

Ποιος μπορεί να σταματήσει τον πόλεμο;

Η Διασκεψη της Αθηνas ήταν ένα καρναβαλι όπου οι πρωταγωνιστές του πολέμου φορέσαν για άλλη μια φορά τις μάσκες των ειρηνοποιών. Μίλοσεβιτς, Τουτζμάν, Οουεν, Μητσοτακης, ΕΟΚ, ΝΑΤΟ, φαγναν ταχα να βρουν ειρηνικές λύσεις. Στην πραγματικότητα, σκοπος τους είναι συμφεροντα που δεν έχουν καμια σχεση με τα συμφεροντα των εργατών και αγροτών της πρώην Γιουγκοσλαβίας.

Τα κροκοδειλια δακρυα που χυνονται καθημερινα απο τις εφημεριδες και τα μεσα ενημερωσης αποκρυπτουν το γεγονός πως αυτοι που φταινε για το μακελειο είναι οι ίδιοι που παριστανουν τους ειρηνοποιους. Κι ενω οι σφαγες συνεχίζονται ολοι αυτοι οι δολοφονοι συνεχίζουν ασυστολα να υποκρινονται, να μασκαρευονται και να χαραζουν γραμμες πανω στους χαρτες με κριτηρια τις ισορροπιες αναμεσα στους Σερβους, Κροατες και Μουσουλμανους στρατηγους και τα ιμπεριαλιστικα συμφεροντα της ΕΟΚ και του ΝΑΤΟ.

Οι πραγματικοι υπευθυνοι

Μολις προσφατα η αρση του εμπαιγκο πωλησης οπλων στους Μουσουλμανους της Βοσνιας που επιδιωκουν οι ΗΠΑ καθως και η προταση της Γαλλιας για να θεσμοθετηθει η χρηση βιας απο τους κυανοκρανους αποδεικνυουν ποσο ειρηνευτικες είναι οι διαθεσεις τους.

Εξαλλου, οταν πριν ενα χρονο η ΕΟΚ αναγνωρισε τη Βοσνια, ανοιξε η ίδια το δρομο για επεμβασεις για τη Σερβια και την Κροατια. Αγνοώντας τον εθника ανακατωμενο πληθυσμο της Βοσνιας επεβαλε τρια καντονια στη βαση της εθνικότητας. Αυτο ηταν το πρασινο φως για τις εθνικες εκκαθαρισεις.

Κατοπιν το περιβοητο σχεδιο Βανς-Οουεν αγνοησε οτι στη Βοσνια πανω απο 30% των ζευγαριων δεν έχουν

Ενας σερβος και η μουσουλμανα φιλη του σκοτωθηκαν απο ελευθερο σκοπευτη καθως προσπαθουσαν να φυγουν απο την κολαση του Σαραγεβο

κοινη εθνικη και θρησκευτικη καταγωγη, ενω και οι ίδιοι οι Βοσνιοι αγνοουσαν τη σημασια της εθνικης ταυτοτητας και των θρησκευτικων πεποιθησεων, κατοικωντας στις ίδιες περιοχες, δουλειοντας στα ίδια εργοστασια, μιλωντας την ίδια γλωσσα. Τωρα με τα δεκα καντονια (τρια Σερβικα, τρια Κροατικα, τρια Μουσουλμανικα κι ενα αναμεικτο) οι ιμπεριαλιστες διαιωνίζουν τα εθνικα μιση με τη μονιμη διαιρεση των εθνοτητων, βαζοντας τους εαυτους τους διαιτητες αυτης της ταξης πραγματων.

Οι εθνικιστες Μίλοσεβιτς, Καραζιτς, Τουτζμάν και Ζετμπεκοβιτς που είναι υπευθυνοι για τις σφαγες χιλιαδων δεν μπορούν ουτε αυτοι βεβαια να παιξουν τον ρολο των ειρηνοποιων. Πρώτος ο Μίλοσεβιτς, εκπροσωπος της αρχουσας ταξης της Σερβιας, επαίξε το χαρτι του εθνικισμου στα τελη της δεκαετιας

του '80 για ν'αποπροσανατολίζει την εργατικη αγανακτηση που ειχε ξεσπασει και να την στρεψει πρώτα εναντια στους Αλβανους του Κοσσυφοεδιου και μετα εναντια στους Κροατες και Μουσουλμανους. Αυτη την πολιτικη την μμηθηκαν οι αρχουσες ταξεις των αλλων δημοκρατιων και βουτηξαν στο αιμα χιλιαδες αθωα θυματα.

Οσο για τον Μητσοτακη που θελησε να παιξει τον ρολο του συντονιστη των «ειρηνοποιων», μια είναι η αληθεια: κατω απο τις ευλογιες του ΝΑΤΟ προωθει τα συμφεροντα και τις φιλοδοξίες των Ελλήνων καπιταλιστων να χωσουν την ουρα τους στην αστυνομειση μιας ιμπεριαλιστικης ειρηνης στα Βαλκανια. Μια τέτοια αστυνομειση ομωσ καθε αλλο παρα ειρηνικη μπορεί να είναι.

Αυτος ο πολεμος δεν μπορεί να τερματιστει απο τους ίδιους που τον

προκαλεσαν και η οποιαδηποτε κλιμακωση της στρατιωτικης παρουσιας του ΝΑΤΟ θα οδηγησει σε μεγαλυτερο φουντωμα του πολέμου. Ο δρομος για να σταματησει αυτη η αδικη σφαγη δεν μπορεί να περασει ουτε μεσα απο τους διπλωματες της ΕΟΚ ουτε απο τις επεμβασεις του ΝΑΤΟ και του ΟΗΕ αλλα ουτε κι απο τους ντοπιους εθνικιστες ηγετες.

Ο Μίλοσεβιτς και οι υπολοιποι ντοπιοι πολεμοχαρεις ηγετες που ανοιξαν το τρελλοκομιο των εθνικων εκκαθαρισων πρεπει να βρεθουν αντιμετωπι μ'ενα μαζικο αντιπολεμικο κινημα των Σερβων, Κροατων και Μουσουλμανων εργατων. Μονο ετσι μπορεί να δοθει μια λυση για τα συμφεροντα της εργατικης ταξης και να σταματησει ο πολεμος.

Το αντιπολεμικο κινημα

Την τελευταια περιοδο ερχονται

ελπιδοφορα μηνυματα που περνουνε στα «φιλα» απο τα μεσα μαζικης ενημερωσης. Ενα δικτυο αντιπολεμικων ομαδων που κινείται στο Βελιγραδι, το Σαραγεβο, το Ζαγκρεπ και τη Βοϊβοδινα προσελκει ολο και περισσοτερο κοσμο που θελει το τελος του πολέμου. Στο Βελιγραδι κατεβηκαν σε διαδηλωσι 1500 ατομα και οι δημοσιογραφοι της εφημεριδας «Ελευθερη Δαλματια» κατεβηκαν σε απεργια εναντια στη λογοκρισια του κρατους ετσι ωστε να εκφραζονται ελευθερα οι αντιπολεμικες αποψεις.

Το μελος του Αντιπολεμικου Κεντρου Βοσνια Πεσιτς του Βελιγραδιου ανεφερε σε μια συνεντευξη προσφατα: «Είμαστε παγιδευμενοι στη δινη ενος πολέμου που η πλειοψηφια των πολιτων δεν τον θελει αλλα δεν είναι σε θεση να τον σταματησει. Δεν είμαστε υποχρεωμενοι να υπακουμε τους νομους ανθρωπων οπως ο Μίλοσεβιτς, ο Τουτζμάν και ο Κουτσαν. Τα εθνικα τους σχεδια μας βυθησαν σ'αυτο τον βρωμικο πολεμο».

Σημερα η εργατικη αγανακτηση αρχίζει να φουντωνει ξανα και η εργατικη ταξη μπαινει ξανα σε κηνηση με μαζικο τροπο εναντια στην επθεση που γινεται στο βιοτικο της επιπεδο για χαρη των πολεμικων σχεδιων. Ενα παραδειγμα είναι η ημιορη γενικη απεργια που έγινε στην Κροατια τον Μαρτη και στηριχτηκε απο το 50% των εργατων. Ηταν μια πρώτη προειδοποιηση στην κυβερνηση.

Η μονη δυναμη που μπορεί να σταματησει τις πολεμοκαπηλες κυβερνησεις, τους εθνικιστες και τους ιμπεριαλιστες του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ, είναι οι εργατες της Βοσνιας, της Σερβιας και της Κροατιας. Οι αντιπολεμικες φωνες απο τα μετωπα της σφαγης μαζί με τον αγωνα των εργατων της καθε εθνοτητας, εναντια στην οικονομικη εξαθλιωση, τη φτωχεια και την πεινα για χαρη του πολέμου είναι η μονη προοπτικη για να μπει ενα τελος στον πολεμο.

Τζενη Αλβανου

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΟΙ ΜΕΤΑΛΛΕΡΓΑΤΕΣ ΔΙΝΟΥΝ ΣΤΟΝ ΚΟΛ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ

Η Γερμανια, η αλλοτε ατμομηχανη της Ευρωπης, βρισκεται τα τρια τελευταια χρονια μεσα στη δινη της μεγαλυτερης μεταπολεμικης κρισης. Η επανενωση, απο εφαιλτηριο για οικονομικη και πολιτικη ισχυροποιηση απετελεσε τελικα μπουμεραγκ για την κυβερνηση του Κολ.

Οι γερμανοι καπιταλιστες, οπως οι ομογαλακτοι τους παγκοσμια, θελουν να φορτωσουν τα βαρη της κρισης και το κοστος της γερμανικης ενοποιησης στους ωμους των εργαζομενων.

Ομως απο τις πρώτες τους επιθεσεις συναντησαν την δυναμικη αντιδραση των εργαζομενων. Το 1991, οι εργαζομενοι μεσα απο καταληψεις εργοστασιων ειτε εμποδισαν το κλεισιμο τους, ειτε εμποδισαν μαζικες απολυσεις ή τουλαχιστον οι εργοδοτες αναγκαστηκαν να εφαρμωσουν κοινωνικα προγραμματα.

Την Ανοιξη του 1992, δυομισυ εκατομμυρια εργατες και υπαλληλοι στο δημοσιο τομεα απεργουσαν για δυο βδομαδες, διεκδικωντας 9,5% αυξηση. Παρολο που τελικα ηταν μονο 5,4% γιατι η ηγεσια του συνδικατου συμβιβαστηκε, για την κυβερνηση του Κολ ηταν μια οδυνηρη υποχωρηση.

επιθεση

Το 1993 η κριση οχι μονο οξυνηθηκε αλλα εξαπλωθηκε σ' ολους τους οικονομικους τομεις. Εκτος απο τη χαλυβουργια η κριση χτυπησε και τη βαρεια βιομηχανια που αποτελει την καρδια της δυτικης εξαγωγικης βιομηχανιας.

Μπροστα σ'αυτη την κατασταση οι καπιταλιστες είναι ενωμενοι και αποφασισμενοι να κτυπησουν ακομα πιο αγρια την εργατικη ταξη.

Γι' αυτο επιδιωκουν να αποδυναμωσουν την πιο δυνατη οργανωση της, την IG METALL, η οποια με τα τρια εκατομμυρια μελη της - το πιο μαζικο συνδικατο στον κοσμο - αποτελεί το μεγαλυτερο εμποδιο στα σχεδια των Γερμανων καπιταλιστων.

Για πρώτη φορα μετα απο το 1928 ο Συνδεσμος εργοδοτων της μεταλλουργιας θελει να σπασει μια συλλογικη συμβαση, αυτη του 1992. Η συμβαση προνοει αυξηση 26% για τον Απριλη του 1993 ωστε μεχρι το επομενο χρονο οι μισθοι των μεταλλεργατων του ανατολικου τμηματος να εξισωθουν με τους αντιστοιχους του δυτικου.

Οι εργοδοτες είναι διατεθειμενοι να πληρωσουν μονο 9% με το επιχειρημα οτι η παραγωγικότητα στο ανατολικο τμημα είναι κατα 30% χαμηλοτερη απο εκεινη του δυτικου τμηματος. Επιπλεον ισχυρίζονται, οπως δηλωσε ο προεδρος της

γερμανικης ΟΕΒ, οτι αν οι εργατες στην ανατολη επιμενουν στην εξισωση των μισθων θα χαθουν εκατο χιλιαδες θεσεις εργασιας. Οι εργοδοτες προτεινουν μια νεα συμφωνια που θα εξαιρει απο τις συλλογικες συμβασεις τις προβληματικες επιχειρησεις.

Ομως η παραβιαση της συλλογικης συμβασης απο τους εργοδοτες στοχευει σε δυο πραγματα.

Πρώτο, θελουν να διατηρησουν χαμηλους τους μισθους στο ανατολικο τμημα ωστε αργα ή γρηγορα να συμπιεσουν και τους μισθους στο δυτικο τμημα.

Δευτερο και σημαντικο, με την παραβιαση της συλλογικης συμβασης δεχνουν την αποφασιστικοτητα τους ν'ανοιξουν ενα μετωπο με το πιο δυνατο και μαζικο κομματι της εργατικης ταξης. Αν κερδισουν αυτη την μαχη τοτε η γενικη επιθεση που ετοιμαζουν στην υπολοιπη εργατικη ταξη θα είναι λιγοτερο δυσκολη.

η εργατικη ταξη στην αντεπιθεση

Η IG METALL καλεσε αμεσως σε προειδοποιητικες απεργιες και μαζικες διαδηλωσεις εναντια στην απειλη των εργοδοτων.

Μεχρι τη δευτερη βδομαδα του Μαη 50,000 μεταλλεργατες σε εκατο εργοστασια, στην πρώην ανατολικη Γερμανια απεργουσαν.

Στο δυτικο τμημα πανω απο εικοσι χιλιαδες εργαζομενοι σε τεσσερεις αυτοκινητοβιομηχανιες κοντα στη Στουτγκαρδη κατεβηκαν σε διωρη σταση εργασιας σε συμπαρασταση. Μετα απο δυο μερες ακολουθησε διωρη σταση εργασιας 300,000 μηχανουργων σ'ολοκληρη τη Γερμανια. Στην Εωση (δυση) έγιναν πανω απο 100 διαδηλωσεις.

Οι εργοδοτες, πανικοβληται απο το μεγαλο κυμα συμπαραστασης στη Δυση και τρεμοντας μπροστα στην προοπτικη γενικευσης της απεργιας καταφερονται στο Αννοβερο να βγαλουν δικαστικο διαταγμα με το οποιο καλουν την συντεχνια να ανακαλεσει αμεσως τις απεργιες συμπαραστασης.

Η εκκληση της συνδικαλιστικης γραφειοκρατιας προς τα μελη της απαντηθηκε με μια απεργια 20,000 εργαζομενων στο Αννοβερο.

Η αληθεια είναι οτι απο τα μεσα της απεργιας οι εργοδοτες ηταν ετοιμοι να ερθουν σε μια συμβιβαστικη λυση. Το ίδιο ισχυει και για την ηγεσια της IG METALL, η οποια φοβηταν οτι μεσα στη διαδικασια των μαζικων και απλωμενων απεργιων ενα κομματι εργαζομενων θα ριζοσπατικοποιειτο και θα ξεφευγε απο τον ελεγχο της.

μια σημαντικη νικη

Ετσι στις 14 του Μαη η απεργια εκλεισε. Η συμφωνια που υπεγραφη

μεταξυ του Συνδεσμου εργοδοτων μεταλλου και της IG METALL προνοει την παραχωρηση προς τους εργαζομενους του 26% αλλα η πληρης εξισωση αντι το 1994 θα παραταθει μεχρι το 1996. Επισης το συνδικατο δεχτηκε να προστεθει στη Συλλογικη Συμβαση ο ορος της συνδεσης των μισθολογικων αυξησεων με τα κερδη της μεταλλοβιομηχανιας.

Ωτισσο αυτη η απεργια ηταν μια μεγαλη νικη για το εργατικο κινημα στη Γερμανια.

Οι διαδηλωσεις και οι απεργιες σ'ολη την Γερμανια εκαναν για πρώτη φορα τοσο καθαρο οτι με την ενοποιηση δεν υπαρχει μονο μια ενωμενη αρχουσα ταξη αλλα και μια ενωμενη εργατικη ταξη. Η συμπαρασταση των εργαζομενων του δυτικου τμηματος προς τους εργατους του ανατολικου ηταν ενα μεγαλο πληγμα για τον Κολ που μετα την επανενωση προσπαθει να διασπασει τους εργαζομενους σε ανατολικους και δυτικους, πατωντας στο χασμα που υπαρχει μεταξυ των μισθων και του επιπεδου ζωης τους.

Για τους ανατολιγογερμανους εργατες ηταν οι πρώτες επισημες απεργιες μετα απο εξηνα χρονια και απ'οτι εδειξαν δεν θα είναι και οι τελευταίες. Μπροστα σ'αυτη την οικονομικη κριση οι εργοδοτες θα πρεπει να σκεφτουν διπλα οταν θα ξαναεπιχειρησουν επιθεση.

Μυριανθη Λοϊζου

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΜΑΡΞΕΙΣΜΟΣ '93

ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗΣ

25-27 Ιουνη
Με συμμετοχή της
ΟΣΕ, εκπροσώπων
του ΑΚΕΛ και τ/κ
συνδικαλιστών
Στη Λαϊκή Σκηνή,
Πλάτεια Πλάτανος,
Καϊμακλή

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΣΕ ΧΑΟΣ ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ο κόσμος ολοκληρως μοιάζει με ένα πραγματικό χάος. Οπου και να κοιτάξει κανείς βλέπει συγκρούσεις, πολέμους, πείνα, καταστροφές και δυστυχία.

Τα ειρηνικά χαμογελα των αστών και των απολογητών του καπιταλισμού, που έβλεπαν στην κατάρρευση της πρώην ΕΣΣΔ τον θρίαμβο του καπιταλισμού και την κυριαρχία της αγοράς έχουν μετατραπεί σε γκριμάτσες φρίκης.

Ο δυτικός καπιταλισμός, η «αγορά» δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα καλύτερο από τον σταλινικό κρατικό καπιταλισμό που είχε η ΕΣΣΔ και οι άλλες χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Προαγγέλλαν μια περίοδο σταθερότητας, ειρηνικής συνεργασίας και ευημερίας για όλο το κοσμο και το μονο που προσφεραν ήταν ένα χάος αν όχι χειρότερο εφαμίλλο αυτού που προσφεραν τα σταλινικά καθεστώτα.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ, ΠΟΛΕΜΟΙ, ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Η κατάρρευση του κρατικού καπιταλισμού της ΕΣΣΔ παρασυρμαζί της και την ισορροπία των υπερδυνάμεων, την ισορροπία του τρομου. Όσα και να λεγονται για την παντοκυριαρχία των ΗΠΑ και για τον «πλανηταρχή» Κλίτον, δεν υπάρχει πια καμία αδιαμφισβήτητη υπερδύναμη στο κοσμο. Σήμερα βγαίνουν στο προσκήνιο μια σειρά δυνάμεις που διεκδικούν ένα μεγαλύτερο κομμάτι από την πίττα της παγκοσμίας αγοράς και ένα σημαντικότερο ρολο στο γεωπολιτικό παιχνίδι, όπως η Γερμανία, η Ιαπωνία, ή και η ίδια η ΕΟΚ. Βγαίνουν ακόμα και μικρότερες δυνάμεις που διεκδικούν ένα ισχυρότερο ρολο στις περιφέρειες τους όπως η Ελλάδα στα Βαλκάνια, η Τουρκία στη Μ. Ανατολή, το ΙΡΑΚ, η Ινδία, το Πακισταν και άλλες.

Διεκδικήσεις που έχουν αναψει την φωτιά του πολέμου σχεδόν σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη, από το ΙΡΑΚ μέχρι την Σρι Λανκα,

από το Κουρδισταν, μέχρι την Σομαλία, από την Ινδία μέχρι την Αρμενία και το Αζερμπαϊτζαν και τις άλλες δημοκρατίες της πρώην ΕΣΣΔ. Ο πόλεμος στη Βοσνία κάνει την Ευρώπη να ξαναζήσει σκηνές του 1914 και τα Βαλκάνια αποδεικνύονται για άλλη μια φορά η πυριτιδαποθήκη της Ευρώπης.

Η παραμικρή αντιπαράθεση σε κάθε μέρος της γης κινδυνεύει να μετατραπεί σε συγκρούση και πόλεμο με απρόβλεπτες εξελίξεις. Η σταθερότητα που επεβαλλε η «ισορροπία του τρομου», που επεβαλλαν οι υπερδυνάμεις με τα πυρηνικά τους, έχει μετατραπεί σήμερα στο «τρομο της ασταθείας».

Εκαναν το πόλεμο στο Κόλπο ταχα για να επιβάλουν τη δημοκρατία στη περιοχή και να φερουν την σταθερότητα και την ειρήνη στο κοσμο, και το μονο που εφεραν ήταν περισσότερο πόλεμο και δυστυχία. Αφησαν πίσω τους εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, γυρισαν το ΙΡΑΚ στο 19 αιώνα χωρίς νερο και ρευμα, αφήσαν χιλιάδες παιδιά και αρρώστους να παιθάνουν χωρίς φάρμακα, μονο και μονο για να αποκαταστήσουν το αυταρχικό - φεουδαρχικό καθεστώς των Αλ Σαμπαχ στο Κουβέιτ και να εξασφαλίσουν τον ελεγχο τους στα πετρέλαια της περιοχής.

Εβάλαν το χερι τους στη Γιουγκοσλαβία ταχα για να εμποδίσουν την κρίση και τον πόλεμο, και οδήγησαν στη φρίκη του Σεραγεβο και στα εθνικά ξεκαθαρίσματα. Επεμβηκαν στη Σομαλία για να «αναπτέρωσουν την ελπίδα» των πεινασμένων και το μονο που καταφεραν ήταν ήταν μαζί με τη πείνα να τους θερίζουν και τα πολυβόλα των «σωτήρων» τους.

Η υποκρισία τους δεν περιγράφεται. Την ώρα που 27 εκατομμύρια άνθρωποι στην Αφρική αντιμετωπίζουν τον αργο θάνατο από την πείνα, αυτοι ξεδεύουν 2 δισεκατομμύρια δολλάρια την ημέρα για στρατιωτικούς εξοπλισμούς. Και όμως 23 μονο εκατομμύρια λίρες, όσο δηλαδή στοιχίζει ένα πολεμικό αεροπλάνο Tomado, θα ήταν αρκετά για να σωσουν όλα τα πεινασμένα παιδιά του Σουδαν. Η ίδια η UNICEF εκτιμα ότι 10 μολις δολλάρια τον χρόνο για το κάθε παιδί είναι αρκετά να λυθούν το πρόβλημα της πείνας.

Οι ποροι όμως και οι πηγες πλούτου στο καπιταλισμο προορίζονται για να χτιζούν, ξενοδοχεία, εργοστάσια, και επιχειρήσεις που φερνουν κερδη στους καπιταλιστες και όχι να ικανοποιουν τις αναγκες των ανθρωπων για τροφή, στεγη, ψυχαγωγία και ευτυχία.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Ο ομορφος κοσμος της «σταθερότητας», της ειρήνης, και της ευημερίας που υποσχονταν οι καπιταλιστες, έχει μετατραπεί σε εφιάλτη για εκατομμύρια εργαζομενους σε ολο τον κοσμο. Το μονο που σημερα φαίνεται να μινει σταθερο, και να «προοδευει» είναι το χάος που η κρίση του παγκοσμίου καπιταλισμού προκαλει.

Καθε χρόνο οι καπιταλιστες σε ολο το κοσμο λενε, «κάντε λιγο υπομονη, δεχτείτε και αυτα τα μετρα, όπου να ναι τελειώνει η κρίση, ερχεται η ανακαμψη» και καθε χρόνο η κρίση γίνεται χειρότερη. Έχει απλωθεί ακόμα και στους μεχρι χτες πανίσχυρους και ακλονητους καπιταλισμούς, της Γερμανίας και της Ιαπωνίας.

Καθε μετρο που πέρνουν για να ξεπερασουν την κρίση, την χειρότερη. Η αύξηση των επιτοκίων στην Γερμανία προκαλει την υποτίμηση των νομισμάτων στην Αγγλία, την Ισπανία. Αυτο με τη σειρά του προκαλει αλυσιδοτα κρίση σε αλλα μερη του κοσμου ακόμα και στη «μικρή μας Κυπρος» που φαίνονται σιγουρη και «απροσβλήτη» από τετοια προβλήματα.

Το μονο που καταφερουν τα μετρα των καπιταλιστων είναι να μεγαλώνουν την ανεργία και την δυστυχία στην εργατική τάξη σε ολο το κοσμο. Σημερα ένας «άνθρωπος των θάμνων» του Καλαχαρι που θεωρείται πρωτογονος μπορεί να εξασφαλίσει ένα καλύτερο διατολολο για να τραφει μεσα από την ερημο, απ' ότι εκατομμύρια άνθρωποι που υποφερουν από υποσιτισμο μεσα στα «κέντρα» του πολιτισμου, στις μεγαλουπολεις της Δυσης και της Αμερικής. Σημερα ένας άνθρωπος των παγων στο Βορειο Πόλο που κτίζει το σπίτι του από κομμάτια παγου μπορεί να εξασφαλίσει ένα πιο ζεστο καταφύγιο, από αυτο που βρισκουν εκατομμύρια αστεγοι που κοιμούνται

μεσα σε μεγαλα χαρτοκιβωτια ή κατω από γεφυρες και σταθμους του μετρο, στο Παρισι το Λονδινο και τις άλλες μεγαλουπολεις της Ευρωπης και των ΗΠΑ.

Μονο μια τετοια βαρβαροτητα μπορεί να προσφέρει ο καπιταλισμος στη κρίση του. Μια κρίση που για να την ξεπερασει πρεπει να επιβάλει ακόμα μεγαλύτερη βαρβαροτητα και δυστυχία στην εργατική τάξη. Οι καπιταλιστες σε καθε χώρα προσπαθουν να σωθουν από την κρίση φορτώνοντας την στους εργαζομενους. Στην μια χώρα μετα την άλλη βλέπουμε τα συστήματα υγείας, περιθαλψής, κοινωνικής ασφάλισης και προνοιας να διαλυονται. Στη Βρεττανία που φημιζονταν για την κοινωνική προνοια και την περιθαλψη της, οι περικοπες έχουν μετατρέψει τα νοσοκομεια σε ένα χάος. Στην Ελλάδα οι περικοπες του Μητσστακη έχουν μετατρέψει σε χάος όχι μονο τα νοσοκομεια και τις κκοινωνικές ασφάλισεις αλλα και τις συγκοινωνίες. Τα ίδια μας ετομαζει και ο Κληριδης εδω, με ιδιωτικοποιήσεις, περικοπες και παγοποίησης μισθων και προσλήψων στη δημόσια υπηρεσία.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

Η εργατική τάξη όμως δεν μινει απαθής μπροστα σε αυτο το χάος. Εκατομμύρια εργατες σε ολο το κοσμο κινητοποιούνται για να αντισταθούν στις επιθεσεις του κεφαλαίου. Η Ευρώπη μεσα στο τελευταίο χρόνο γνώρισε μαζικές και δυναμικές εργατικές κινητοποιήσεις. Η Γερμανία περσι το Μαι συγκλονιζονταν από τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις των τελευταίων δεκαετιων, ενώ ο φετεινος Μαις σημαδευτηκε από την μεγαλη απεργία των πρώην ανατολικογερμανων μεταλλεργατων. Στην Αγγλία οι ανθρακωρυχοι αναγκασαν με τις κινητοποιήσεις τους τον Μερτζορ να κάνει πίσω από το αρχικό του προγραμμα για κλεισιμο των ανθρακορυχειων. Στην Ιταλία εκατομμύρια εργατες κινητοποιηθηκαν εναντια στα μετρα λιτοτητας της κυβέρνησης τους στη μεγαλύτερη απεργία των τελευταίων χρόνων. Στην Ελλάδα ο Μητσστακης μπαινει ολοένα και σε μεγαλύτερα αδιεξοδα από την αδύναμια του να

επιβάλει το σταθεροποιητικό του προγραμμα, στην εργατική τάξη που εδω και τρια χρόνια αντιστεκεται.

Αυτη είναι μια εικονα που τα μεσα μαζικής ενημερωσης μεταφερουν από και προς ολοκληρο το κοσμο. Από τις ΗΠΑ με την εξεγερση του Λος Αντζελες, από τις μεγαλες κινητοποιήσεις στη Κορεα, από την εξεγερση που ακολουθησε την δολοφονία του Κρις Χανι στη Νοτία Αφρική, μέχρι και την Λευκωσια με το δυναμικο αντικυβερνικο συλλαλητήριο εναντια στους 62 που εκανε τον Κληριδη δυο μονο μηνες μετα την ανοδο του στην εξουσια να μην νιωθει καθολου καλα.

Πούθενα οι καπιταλιστες, σε κανένα μέρος του κοσμου δεν μπορούν να νιωθουν ανετα και εξασφαλισμενοι. Η αρρωστια του συστηματος έχει φτασει σε επικινδυνα ορια και αρχισε να του προκαλει αποσυνθεση.

Η ΜΠΟΧΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗΣ

Η μποχα από αυτη την αποσυνθεση έχει απλωθεί σε ολοκληρο το κοσμο. Οι καπιταλιστες μπροστα στα αδιεξοδα τους αρχίζουν να τρωγονται μεταξύ τους.

Στην Ιταλία το ένα σκανδαλο διαδεχεται το άλλο. Τα μισα μελη της κυβέρνησης είναι στη φυλακή και οι υπολοιποι κανουν ουρα απ'εξω περμιενοντας τη σειρά τους να μπουν μεσα.

Στην Γαλλία ο πρώην πρωθυπουργος αυτοκτονα μετα την αποκαλυψη σκανδαλου στο οποίο είναι ανακατεμενος. Στην Ελλάδα τα σκανδαλα για τις περικοπες διαδεχονται τα σκανδαλα για τις χαριστικές ιδιωτικοποιήσεις Βεβαία η «πολιτική ευαισθησία» του Μητσστακη δεν επιτρεπει και πολλές ελπίδες ότι θα ακολουθησει το παραδειγμα του γαλλου ομολογου του.

Στην Βρεττανία ο υπουργος οικονομικών γίνεται το εξιλαστήριο θυμα της αποτυχημενης πολιτικής των τωρηδων.

Στην Δανία σκανδαλα, στην Ιαπωνία, σκανδαλα, παντου σκανδαλα. Ο καπιταλισμος είναι συνωνυμος με τα σκανδαλα.

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Ο εθνικισμος φαίνεται να κυριαρχει στον κοσμο. Εθνικές συγκρούσεις και διαμαχες ξεσποουν σε πολλα μερη και χιλιάδες εργαζομενοι συρονται στη φρίκη του πολέμου.

Μήπως αυτο επιβεβαιώνει όπως λενε οι αστοι ιδεολογοι ότι το εθνος είναι κατι το «φυσικό», το «αιώνιο», το «δεδομένο»;

Ο Μαρξ ελεγε ότι «σε καθε κοινωνία οι κυριαρχες ιδεες είναι οι ιδεες της αρχουσας ταξης». Ο εθνικισμος δεν είναι κατι που φερνει μαζί της η εργατική τάξη ή που έχει σχέση με τα συμφεροντα της αλλα κατι ξενο που της το φορτώνει η αστική τάξη. Η εργατική τάξη μαζί με την εθνική συνειδηση έχει και την δημοκρατική συνειδηση και την ταξική. Ποια θα επικρατει καθε φορά εξαρταται από το επιπεδο της ταξικής πάλης και από την υπαρξη της διεθνιστικής προοπτικής. Μεσα από αυτη τη διαδικασία, της ταξικής πάλης, των απεργιών και των κινητοποιήσεων της, η εργατική τάξη ξεφορτώνεται όλα τα σκουπίδια που της κληρονομησε η αστική τάξη και συνειδητοποιει ότι «οι εργατες δεν έχουν πατρίδα».

Το μονο που επιβεβαιώνει η σημερινή εμφανιση του εθνικισμου είναι την κρίση που περνα το παγκοσμιο καπιταλιστικό συστημα και τα αδιεξοδα στα οποία οδηγει. Οι καπιταλιστες στις διαφορες χώρες παιζουν το χαρτι του εθνικισμου για να στρεψουν την εργατική αγανάκτηση που προκαλει η κρίση, αλλου, στους ξενους, τους αλλοθρησκους, τους αλλοεθνεις.

Αυτα τα ζητηματα θα απασχολήσουν δυο συζητήσεις:

- Ο Αντιαποικιακος Αγωνας στη Κυπρος
- Επαναπροεγγιση, ο Δρομος για την Ειρήνη

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ

Η καπιταλιστική κρίση σε ολοκληρο το κοσμο έχει ριξει στην ανεργία και την μιζερία εκατομμύρια εργατες. Παντου οι καπιταλιστες προσπαθουν να φορτώσουν τα βαρη της κρίσης στους εργαζομενους.

Πολλοι πιστευαν ότι η «μικρή μας Κυπρος» θα έμινε εξω από αυτη την κρίση. Το «οικονομικό θαύμα» της προηγουμενης περιόδου όμως έχει ήδη δώσει την θεση του σε μια κρίση που μπορεί να είναι μονο στην αρχη της αλλα τα σημαδια της είναι πολυ ορατα. Χιλιάδες εργαζομενοι στην ενδυση, την υποδηση, τα ξενοδοχεια και αλλου έχουν χάσει την δουλειά τους. Η ακριβεία είναι ήδη ένα βασανιστικό πρόβλημα για τις εργατικές οικογενειες που κτυπιούνται και από τα φορομνηχτικά μετρα της κυβέρνησης.

Η εργατική τάξη έχει δείξει ότι δεν θα κασει αδιαμαρτυρητα, όπως εκανε το 1974, να τα δεχτεί. Σε πολλές δουλειες οι εργαζομενοι έχουν εκφρασει την αντίθεση τους, όπως και οι ηγεσιες των συντεχνιών. Ημαζικοτητα και η ζωντανία που είχε το συλλαλητήριο για τους «62», το πρώτο αντικυβερνητικό συλλαλητήριο εδω και μια δεκαετια, εδειξε ότι η εργατική τάξη έχει την δύναμη να αντισταθει στα μετρα λιτοτητας της κυβέρνησης.

Δυο συζητήσεις θα σταθουν σε αυτα τα ζητηματα:

- Η Κυπρος στη Διεθνη Οικονομική Κρίση.
- Η Παλη Έναντια στα Μετρα Λιτοτητας.

AIDS ΚΑΙ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

Οι αυτοκτονίες νεολαιων αυξανονται. Η καθημερινή κατο στην δουλειά, το στρατο, την τη νεολαία και την σπρωχώνων αγανακτικής και απελπισίας.

Από τις ποιο εντονες μορφες καταπίεση. Μια καταπίεση δε αναγκες της αρχουσας ταξης οικογενειας.

Από τα πιο τραγικά αποτε σεξουαλικής καταπίεσης και των είναι η μετατροπή του AIDS, ο αντιμετώπιση, σε επιδημία, σ νοτία Ασια, ανακοινώνει ο ΟΗΕ.

Η αρχουσα τάξη έχει την ανθεομηνία που η ίδια προκαλει καταπίεση των νεων, και να εναντιων των ομοφυλοφιλων περιπτωση να παρουσιασει τα

Όπου και να κοιταξεις απο παντου αναδυεται η μποχα ενός βρωμικου συστηματος που βρισκεται σε αποσυνθεση. Μια μποχα που τρεφει και δυναμωνει τα φασιστικα σκουλικια που ξαναβγαίνουν απο τους υπονομους της ιστοριας και απειλουν την ανθρωπιτητα με νεα ολοκαυτωματα. Μια απειλη που στην Ευρωπη εχει παρει διαστασεις με τις επιθεσεις και τους εμπρησμούς σε ξενωνες μεταναστων. Τα εκλογικα ποσοστα των φασιστων μεγαλωνουν, όπως στη Γαλλια και Γερμανια. Οι καπιταλιστικες κυβερνησεις που στρεφονται στον εθνικισμο και τον ρατσισμο για να εκτονωσουν την εργατικη αγανακτηση, τους ανοιγουν διαπλάτα τον δρομο.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Η ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Ενα συστημα που βρισκεται σε αποσυνθεση, που η μποχα του δηλητηριαζει την ζωη εκατομμυριων ανθρωπων δεν πρεπει να μνει για πολυ στην επιφανεια γιατι τοτε μπορεί να μας προκαλεσει ασφυξια. Η θεση του είναι κατω απο την γη.

Αυτο τον ιστορικο ρολο, του νεκροθαφτη του καπιταλισμου, είναι που εχει να παιξει η εργατικη ταξη. Ενα ρολο που καθοριζεται απο την συλλογικη της δυναμη, την θεση της μεσα στη παραγωγη και την δυνατοτητα οργανωσης της. Είναι η ταξη που οχι μονο εχει την δυναμη να γκρεμισει αυτο το βρωμικο συστημα της εκμεταλευσης, της καταπιεσης και των πολεμων, αλλα εχει και την δυνατοτητα στη θεση του να χτισει ενα αλλο, συστημα, τον σοσιαλισμο.

Ενα συστημα που να στηριζεται στο συλλογικο ελεγχο της οικονομιας και της παραγωγης απο τους ιδιους τους παραγωγους, που θα εχει σαν στοχο τις αναγκες των ανθρωπων και οχι το κερδος και τον ανταγωνισμο. Που θα εχει μια πολυ διαφορετικη οργανωση της κοινωνιας, στηριγμενη στην αυτοδιαχειρηση και την αμεση δημοκρατια, των αμεσα εκλεγμενων και αμεσα ανακλητων αντιπροσωπων. Που θα απελευθερωσει πραγματια ολους τους καταπιεσμενους, και θα δώσει τελος σε ολες τις διακρισεις που στηριζονται στην εθνοτητα, το φυλο, το χρωμα, την σωματικη ικανοτητα, την αρτιμελεια και οτιδηποτε το «διαφορετικο».

Για να εκπληρωσει αποτελεσματικα αυτο το ρολο η εργατικη ταξη χρειαζεται και τα καταλληλα οπλα. Χρειαζεται τις επαναστατικες ιδεες. Τις ιδεες του επαναστατικου Μαρξισμού, τις μονες ιδεες που μπορούν να εξηγησουν αυτα που γινονται σημερα στο κοσμο, την κριση, τους πολεμους, την δυστυχια. Τις μονες ιδεες που αντεξαν στο χρονο και στα γεγονοτα την ωρα που οι αστοι αλλα και ρεφορμιστες ιδεολογοι σηκωναν απορημενοι τα χερια ψηλα. Τις μονες ιδεες που μπορούν να δωσουν και την πραγματικη διεξοδο απο αυτη την βαρβαροτητα - την αυθεντικη εργατικη εξουσια, τον σοσιαλισμο απο τα κατω.

Το τριμερο «Επαναστατικος Μαρξισμος '93» που οργανωνει η Εργατικη Δημοκρατια, είναι μια προσκληση προς τους αγωνιστες της αριστερας να συζητησουμε αυτες τις ιδεες. Είναι μια προσκληση στους αγωνιστες εργατες και τους νεολαιους που θελουν σημερα να δωσουν την κοντρα με την κυβερνηση Κληριδη, την κυβερνηση της λιτοτητας, της ανεργιας και του σωβινισμού. Που θελουν να παλεψουν εναντια στη δεξια για τον σοσιαλισμο.

Ντινος Αγιωμαμιτης

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

6:00-7:30	ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ <i>Δημητρα Χριστοδουλου</i>
8:00-10:00	ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ <i>Αγγελος Νικολαου και εισηγητης απο το ΑΚΕΛ</i>

ΣΑΒΒΑΤΟ

4:00-5:30	AIDS ΚΑΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ <i>Τζενη Αλβανου</i>
6:00-7:30	Ο ΑΝΤΙΑΠΟΙΚΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ <i>Ντινος Αγιωμαμιτης</i>
8:00-10:00	Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ <i>Εισηγητης απο την ΟΣΕ</i>

ΚΥΡΙΑΚΗ

10:00-11:30	Η ΚΥΠΡΟΣ ΣΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ <i>Αγγελος Νικολαου</i>
12:00-1:30	ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ ΕΜΠΟΔΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ; <i>Αγγελικη Μιχαηλ</i>

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

2:30-4:00	ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΗΝ ΕΣΣΔ <i>Πετρος Μιχαηλ</i>
4:30-6:00	ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΜΕΤΡΑ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ <i>Νικος Αγιωμαμιτης και εισηγητης απο το ΑΚΕΛ</i>
6:30-8:00	Η ΕΟΚ ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ <i>Δαφνος Οικονομου</i>
8:30-10:00	κλεισιμο του τριμερου ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ <i>ΟΣΕ και ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ</i>

Στον χωρο του τριμερου θα λειτουργει μαρξιστικο βιβλιοπωλειο με εκδοσεις της Εργατικης Δημοκρατιας και αλλα μαρξιστικα βιβλια. Θα λειτουργει μπαρ με σαντουίτς και ποτα. Την Κυριακη στο μεσημεριανο διαλειμμα θα υπαρχει ζεστο φαϊ

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΠΙΕΣΗ

της εργατικης ταξης ολοένα πιεση, ανασφαλεια, αλλοτριωση, οικογενεια, οδηγουν σε αδιεξοδα σε ολων των ειδων τις εκρηξεις

καταπιεσης είναι η σεξουαλικη ενη με τον καπιταλισμο και τις για διατηρηση της εργατικης

εσματα του καπιταλισμου, της οικονομικων του προτεραιοτητων, το αρρωστεια που μπορουσε να θεομηνια. Ενας στους τρεις στην , είναι φορας του AIDS!

αιδεια να χρησιμοποιει αυτη την για να αυξησει την σεξουαλικη ειροτερησει τις προκαταληψεις Προσπαθει και σε αυτη την θυματα σαν ενοχους.

Ο ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Αντι για την δικαיה και ειρηνικη «Νεα Διεθνη Ταξη» που υποσχονταν οι αστοι και ρεφορμιστες πριν λιγα μολις χρονια, με το τελος του ψυχρου πολεμου, βλεπομε ενα φουντωμα του ιμπεριαλισμου, και των στρατιωτικων του επεμβασων. Ο κοσμος εγινε οχι λιγοτερο, αλλα περισσοτερο επικινδυνος.

Ο πολεμος εχει μεταφερθει τωρα στην καρδια της Ευρωπης. Οι διαφοροι τοπικοι υποιμπεριαλιστες, όπως η Ελλαδα και η Τουρκια, αυξανουν τη στρατιωτικη τους ετοιμοτητα και διεκδικουν ενα μεγαλυτερο ρολο στην περιοχη. Οι ιμπεριαλιστες της ΕΟΚ με τα διαφορα σχεδια τους ριχνουν λαδι στην φωτια του πολεμου και των εθνικων ξεκαθαρισματων.

Αυτη είναι η ΕΟΚ στην οποια θελουν να μπουν οι ελληνοκυπριοι καπιταλιστες. Την ΕΟΚ του ρατσισμού, της ανεργιας, της λιτοτητας στο εσωτερικο και του πολεμου στο εξωτερικο. Αυτες είναι οι νεες πραγματικοτητες πανω στις οποιες χτιζεται το Μαστριχτ.

Υπαρχει τιποτα σε ολα αυτα που να δικαιολογει την υποστηριξη της απο την αριστερα;

Δυο συζητησεις θα ασχοληθουν με αυτα τα θεματα:

- Η Κριση στα Βαλκνια
- Η ΕΟΚ μετα το Μαστριχτ

Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Η καταρρευση του «Υπαρχτου Σοσιαλισμου» εχει κανει πολλους αγωνιστες της αριστερας να χασουν την αυτοπειποιηση και την εμπιστοσυνη τους στις σοσιαλιστικες ιδεες.

Ηταν σοσιαλιστικη η ΕΣΣΔ; Γιατι καταρρευσε; Ετσι θα είναι ο σοσιαλισμος; Αξιζαν το κοπο οι εξεγερσεις σε αυτες τις χωρες αφου τωρα η κατασταση είναι χειροτερη απο πριν;

Ερωτηματα στα οποια η ηγεσια των ρεφορμιστικων κομματων δεν μπορεί να δώσει μια αξιοπιστη απαντηση και δινει τα περιθωρια στους απολογητες του καπιταλισμου να αναπτυσσουν θεωριες για την «φυση του ανθρωπου» ο οποιος είναι απληροτος και αρχομανης, και δεν μπορεί να αλλαξει.

Σημερα που η κριση του παγκοσμιου καπιταλιστικου συστηματος εχει ξαναφερει τους πολεμους στην καρδια του δυτικου καπιταλισμου, και εχει ανοιξει τους υπονομους για να βγουν εξω οι φασιστες, αυτα τα ερωτηματα αποχτουν μια αμεση επικαιροτητα.

Με αυτα θα ασχοληθουν τεσσερεις συζητησεις:

- Η Κριση στη Ρωσια και η Θεωρια του Κρατικου Καπιταλισμου.
- Είναι η Ανθρωπινη Φυση Εμποδιο για τον Σοσιαλισμο;
- Η Παλη Εναντια στο Φασισμο.
- Σοσιαλισμος ή Βαρβαροτητα.

ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

Με την πρώτη κρίση στην βιομηχανία ενδύσης και υποδημάτων το πρώτο μέτρο που ζητήσαν οι συντεχνίες ήταν την άμεση αναστολή της εξετασης αδειών για εισαγωγή ξένων εργατών στις βιομηχανίες αυτές. Οι συντεχνίες αντι να στραφούν εναντίον στον πραγματικό φταίκτη για την κρίση και τις απολύσεις που είναι η απληστία των εργοδωτών, κτυπούν το πιο αδύναμο κομμάτι της εργατικής τάξης, τους ξένους εργατές.

Οι ξένοι εργατές στη βιομηχανία ενδύσης δεν ξεπερνούν τους 500

ενώ οι απολυμένοι ξεπεράσαν τους 2.000 χιλιάδες. Και όλοι να απολυθούν οι εργοδότες δεν προκειται να σταματήσουν τις απολύσεις και τα κλεισίματα των εργοστασίων. Αυτά οφείλονται στην παγκόσμια οικονομική κρίση και το αδιακόπο κυνήγι του κέρδους από τους καπιταλιστές. Πολλοί από αυτούς μάλιστα κυρησσουν και ψευτικές πτώχευσεις, κλείνουν τα εργοστάσια, απολύουν τους εργαζομένους τους και μετά ξανανοίγουν με άλλο όνομα και περνούν πίσω τους εργατές με χαμηλότερο μεροκάματο. Αντι να δούν αυτά οι συντεχνίες ριχνούν το φταιξιμό στους ξένους εργατές και παίζουν το χαρτί του ρατσισμού που εξυμνήρετα μόνο τους εργοδότες.

ρατσισμός από τα πανω

Αυτή η στάση των συντεχνιών απέναντι στους ξένους εργατές δεν ξεκίνησε τώρα με την κρίση σε κάποιους κλάδους αλλά από παλιότερα. Κάθε φορά που υπήρχε συγκρούση με τους εργοδότες ένα από τα μέτρα με τα οποία τους απειλούσαν ήταν ότι θα παρουν μέτρα εναντίον στην εισαγωγή ξένων εργατών.

Προσφατά όμως έγινε μια συζήτηση στην κοινοβουλευτική επιτροπή εργασίας στην βουλή με θέμα: "η ανεξέλεγκτη παρουσία ξένων εργατών στην Κύπρο και τα προβλήματα που δημιουργούνται από την έλλειψη σχετικού νομικού πλαισίου που να ρυθμίζει την παρουσία τους στην χώρα μας". Στη συζήτηση όλοι οι βουλευτές αναμύσσαν ξανά και ξανά τα γνωστά ρατσιστικά επιχειρήματα ότι "υπάρχουν πολλοί ανεργοί ελληνοκύπριοι και οι ξένοι κλέβουν τις δουλειές τους, ότι ριχνούν τα μεροκάματα, ότι το ξένο συναλλαγμα που εξαγεται, λόγω εργοδότησης ξένων, είναι μεγάλο. Ακουστήκαν και πιο αντιδραστικά ότι ταχά δημιουργούν κοινωνικά προβλήματα, διαλυούν γάμους, αύξηση της εκκληματικότητας κλπ.

Όλα αυτά βεβαίως έχουν ανοίξει το δρόμο στα τσακαλιά της αστυνομίας να κάνουν καθημερινά προγκρομ σε σπίτια που μένουν ξένοι εργατές, και να τους στέλνουν κατευθείαν στο αεροδρόμιο για άμεση απέλαση. Το Τμήμα Αλλοδαπών και Μεταναστευσης απαγορεύει καθημερινά, την εισοδο στην Κύπρο 200-300 αλλοδαπών, είτε γιατί δεν έχουν άδεια εργασίας είτε "για λόγους ασφαλείας και παρεμπόδισης της εγκληματικότητας".

Κι όμως προσφατά ο αρχιφασίστας και εκκληματίας Λεπεν περνούσε τις διακοπές του στην Αγία Νάπα χωρίς κανείς να τον ενοχλήσει, έχοντας μάλιστα και επαφές με διάφορα γνωστά πρόσωπα όπως ο δεξιός

δημάρχος του Παραλιμνίου Βλιττής. Οι εφημερίδες δεν εγραψαν τίποτα, παρα μόνο όταν εφυγε, δίνοντας του έτσι προστασία όχι φυσικά από το Τμήμα Αλλοδαπών αλλά από κάποιους αντιρατσιστές που θα ήθελαν να του ριξούν ντοματες.

ερχονται για ένα πιατο φαι

Οι ξένοι εργατές δεν ερχονται στην Κύπρο για διακοπές αλλά για ένα πιατο φαι, για να επιβιώσουν από την μίζερια, την πείνα, τον πολεμο, που οι "πολιτισμένοι" ευρωπαίοι οδήγησαν τις χώρες τους. Οι χώροι που ζουν είναι τις πιο πολλές φορές παλιοπαράγκες όπου ζουν πολλε φορές και 10-15 άτομα μαζί στο ίδιο δωμάτιο. Οι ώρες εργασίας είναι σχεδόν 24 ώρες το 24ωρο. Οι μισθοί εξευτελιστικοί, από 7 έως 8 λρες την μερα.

Η μετανάστευση πληθυσμών δεν είναι ένα σημερινό φαινόμενο. Η ανισομερη αναπτύξη του καπιταλιστικού συστήματος οδήγησε πολλές φορές τους ανθρώπους στην μετακίνηση προς τις χώρες που είχαν τον πλουτο για να βρουν τροφή και καλύτερη ζωή. Οι ίδιοι οι Κύπριοι την δεκαετία '50-'60 αλλά και πιο προσφατά μετά τον πολεμο του '74 μετανάστευαν κατά χιλιάδες για μια καλύτερη ζωή. Η μετανάστευση από μονη της δεν δημιούργα τον ρατσισμό. Η ρατσιστική σοφιστρία του βουλευτή της ΕΔΕΚ Χ' Δημητρίου ότι στην Ευρώπη εμφανίστηκαν ρατσιστικά φαινόμενα λόγω της ανεξέλεκτης μεχρι τώρα μετανάστευσης, που οδήγηε στο συμπέρασμα ότι αρα αν κλεισομε τα συνόρα θα μείνει έξω ο ρατσισμός, τους μονους που δικαιωνει είναι τους φασιστες.

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ

Οι αυστηρότερες νομοθεσίες και περιορισμοί στην εισοδο ξένων εργατών, καλιεργούν τον ρατσισμό και δυναμώνουν τους επιδοξους φασιστες.

Μεχρι τώρα η μαζα των εργαζομένων εδείξε ότι δεν πιθεται και πολυ από τα ρατσιστικά κυρηγήματα των βουλευτών και των συντεχνιακών ηγετών που παρουσιάζουν τους ξένους εργατές σαν τους υπειθύνους της κρίσης. Πολες φορές συμπαράσταθηκαν σε ξένους και τους υπερασπιζονται όταν δεχονται τις επθεσεις των εργοδωτών και τους εξευτελιστικούς ορους εργοδότησης.

Αν οι συντεχνίες θελουν να προστατεύσουν τους εργαζομένους από την εκμεταλευση, τις απολύσεις και την πτώση των μεροκαματων πρέπει να στεψουν την πάλη των εργατών προς τους πραγματικούς υπειθύνους. Τους καπιταλιστές και το συστημα τους που δημιουργει τις κρίσεις, τους πολεμους, την ανεργια και την εθθλωση. Δεν πρέπει να δεχονται καμία θυσια για χαρη των εργοδωτών και της σωτηρίας των επιχειρήσεων τους. Η τυχρή των εργατών δεν μπορεί να δενεται με την τυχρή των καπιταλιστών και του συστήματος τους. Αντιθετα είναι δεμένη με την ανατροφή αυτού του συστήματος. Για να γίνει κατι τετοιο όμως πρέπει πρώτα η εργατική τάξη, η μονη δύναμη που μπορεί να ανατρεψει αυτο το συστημα να ξεφορτωθεί τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και όλα τα άλλα σκουπιδια που της φορτώνουν οι καπιταλιστες για να την κρατούν διασπασμένη.

Τα κλειστα συνόρα, τα πογκρομ της αστυνομίας, οι απέλασεις, δεν είναι προστασία για την εργατική τάξη αλλά αδυνατισμα της συλλογικής δύναμης και της ενότητας της εργατικής τάξης.

Οι Γερμανοί εργαζομένοι που αποκλείσαν την Βουλή της Βοννης, την ώρα που συζήτουσε αλλαγή της νομοθεσίας «περι παροχής ασυλου» στους μετανάστες, που στη πραγματικότητα καταργουσε αυτο το δικαίωμα, και αναγκασαν τους βουλευτες να πανε με ελικοπτερα και βαρκες για να ψηφισουν δειχνουν το δρομο για να παλεψουμε το ρατσισμό.

Δημητρα Χριστοδουλου

ΨΗΦΙΣΜΑ ΕΡΓΑΤΩΝ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΜΕΤΡΑ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Το παρακατω ψηφισμα εγκρίθηκε ομοφωνα από τη Γενική Συνέλευση των ωρομισθίων κυβερνητικών εργατών του νοσοκομείου Μακαρίου. Το ψηφισμα δειχνει αναγλυφα ποια είναι η διαθεση μέσα στους εργατές και τις εργατρίες. Ακομα δειχνει πως στο Μακαρείο η προσπάθεια της κυβέρνησης να χρησιμοποιήσει την επαναπροσλήψη των 62 πραξικοπηματιών για να διασπασει τους εργαζομένους σε αριστερους και δεξιους και να περάσει μετά ευκολότερα την οικονομική της επίθεση, επέσε στο κενό: Από τα 70 άτομα που συμμετείχαν στην συνέλευση, σχεδόν οι μισοί ήταν μέλη της ΣΕΚ, που μεχρι πριν λίγες μερες συγκρουονταν με τους αριστερους συναδέλφους τους για τους 62.

Κάθε φορά που σαν εργαζομένοι υποβαλλουμε αιτήματα για συλλογικές συμβάσεις, κυβέρνηση και συντεχνίες μας ζητούν να παίρνομε υποψη την λεγομένη εθνική οικονομία.

Ετσι αρχες του '93 οι συντεχνίες θεωρήσαν μεγάλη νικη το ότι πήραμε μόνο 3,5% αύξηση στους μισθους μας μαζί με το γεγονός ότι "κέρδησαμε" υποτίθεται την πρώτη μερα της άδειας ασθένειας που τώρα έχει ανασταλεί για τρεις μήνες.

Με τα τελευταία φορολογικά μετρα της κυβέρνησης, αυξήθηκαν τα τσιγαρά, η βενζίνη, τον άλλο μήνα θ' αυξηθεί ο ΦΠΑ στα 8% και προκειται ν' αυξησουν και την εισφορά για την αμυνα.

Με λίγα λόγια βλέπομε ότι η αύξηση που πήραμε, όχι μόνο έχει εξανεμιστεί αλλά προκειται να χωσουν το χερί βαθεια στην τσέπη μας.

Αν δεχτομε τώρα αυτά τα μετρα λιτότητας, είναι σίγουρο ότι θ' ακολουθήσουν κι άλλα.

Είναι γνωστο πως κυβέρνηση και εργοδότες προσπάθουν να βαλουν χερί και στην ΑΤΑ είτε καταργώντας την, είτε πετσοκόβοντας την, με τετοιο τροπο ώστε ν' αχρηστευτεί στην ουσια ο τιμάρθμος. Μιλουν ακομα για απελευθέρωση των επιτοκίων, για περικοπές και άλλα. Στο χερί μας είναι να τους κοψουμε την ορέξη.

Οι εργαζομένοι δεν έχουν καμία ευθυνη για τα ελλειμματα που συνεχώς επικαλούνται κυβέρνηση και εργοδότες.

Ζητούμε να πληρωσουν αυτοί που θησαυρίζουν πάνω στην πλάτη μας. Να σταματήσουν οι επιδοτήσεις εκατομμυρίων λρων στους βιομηχανούς και τους ξενοδοχούς. Να σταματήσουν οι φοροαλλαγές που παίρνομε με σκοπο να μεγαλώνουν τα κέρδη τους ενώ την ίδια στιγμή φορτώνουν στην πλάτη των εργαζομένων να βαρη νέων φορολογίων ριχνοντας ταυτοχρονα στην ανεργια χιλιάδες άλλους.

Εμεις οι κυβερνητικοί εργατές και εργατρίες που εργαζομαστε στο Μακαρείο Νοσοκομείο διαμαρτυρομαστε εντονα για τα νέα φορολογικά μετρα που κτυπούν το βιοτικό μας επίπεδο και απαιτούμε από τις ηγεσίες των συντεχνιών ΣΕΚ, ΠΕΟ και ΔΕΟΚ ν' απαντήσουν δυναμικά εναντίον στα μετρα αυτά με τη δικιά μας καθολική υποστήριξη.

Γενική Συνέλευση Κυβερνητικών Εργατών ΝΑΜ III
19 Μαη 1993

Ο ΑΡΧΙΦΑΣΙΣΤΑΣ ΛΕΠΕΝ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

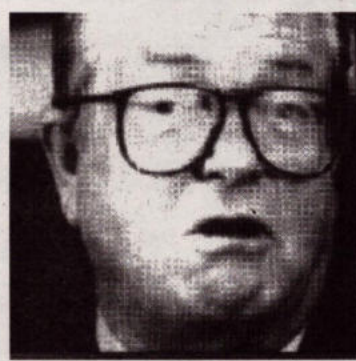
Ο γαλλος αρχιφασίστας Ζαν Μαρι Λεπεν περάσε «γκογκνίτο» μια βδομαδα με την συζυγο του στο ξενοδοχείο Capri Bay στον Πρωταρα, από όπου ξεκοιμήστηκε στις 11 Μαη.

Προφανώς το «γκογκνίτο» δεν συμπεριλαμβανε τους δημοσιογράφους του περιοδικού «Το Περιοδικό», που στο τευχος της 15 Μαη είχε αφιερωμένη στο γεγονός μια ολοκληρη σελίδα με τίτλο «Οι διακοπές του Λεπεν στον Πρωταρα». Ήταν ένα κουτοπονηρο λιβάνισμα του φασίστα από πανω ως κάτω: Ο Λεπεν ήταν «ευγενεστάτος και προστος σε όλους», «έπινε πάντα κυπριακά κρασια», η συζυγος του, που ήταν «ελληνικής καταγωγής» χορεύε και «χασαποσερβίκο», και άλλα παρομοια.

Το άρθρο ήταν μια καθαρή προσπάθεια εξανθρωπισμού αυτής της νυφίστας που περιεγραψε σαν «λεπτομερεια της ιστορίας» το χιτλερικό Ολοκαύτωμα, όπως είναι γνωστή η σφαγή στα εφιαλτικά στρατοπεδα συγκέντρωσης εξει εκατομμυρίων Εβραίων, δυομισή εκατομμυρίων Πολωνών, μισού εκατομμυρίου τσιγανών, μισού εκατομμυρίου ρωσών αιχμαλτών πολεμίου, εκατο χιλιάδων «κατωτέρων» πνευματικά και σωματικά αναπηρών, δεκάδων χιλιάδων σοσιαλιστών, κομμουνιστών, ομοφυλοφίλων και άλλων «αρρωστημένων στοιχείων».

Αλλά το «Περιοδικό» δεν περιορίστηκε στο λιβάνισμα. Μας πληροφορούσε ακομα ότι ο Λεπεν:

«είχε και συνάντηση με τον

Δημάρχο Παραλιμνίου κ. Βλιττή, για μια περίπου ώρα. Όπως μας ανεφεραν εγκυρες πηγες, συζητήσαν θεματα κανου ενδιαφέροντος... ο κ. Βλιττής καλεσε το Γαλλο βουλευτή να ερθεί για δευτερη φορά στην Κύπρο όταν το Παραλιμνι διδυμοποιηθεί με την πολη της Κυανης Ακτής Μπορν Λεμι Μοζα»

ΕΥΡΩΝΑΖΙΣΤΗΣ

Την προεκλογική περιοδο ο Κληρίδης δεν εχανε ευκαιρια να μας θυμισει την αντιφασιστική του δραση στην διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολεμου. Όμως ο άνθρωπος με τον οποίο ο συναγεμικός Βλιττής όχι μόνο έχει «κοίνα ενδιαφέροντα» αλλά προσκαλει και επισήμα στην Κύπρο είναι αυτή την στιγμή ο κορυφαίος ευρωναζιστής: στα φοιτητικά του χρονια συνεργάστηκε στην διάρκεια της ναζιστικής κατοχής με την φιλογερμανική φευτοκυβέρνηση του Βισου. Το 1968 καταδικαστηκε επειδή προώθησε ηχογραφήσεις ομιλιών του Χιτλερ και ναζιστικών τραγουδιών. Σήμερα είναι αυτοσ που εμπνέει ανάμεσα σε

αλλά και τους εμπρησμούς των τουρκικών σπιτιών στην Γερμανια (η συνεισφορά του Βλιττή στα «μέτρα οικοδομικής εμπιστοσύνης» είναι τεραστία). Από την άλλη, ο ίδιος ο Βλιττής είναι ο συναγεμικός δημάρχος της πιο φιλοσυναγεμικής περιοχής του νησιού, η δε Κυανή Ακτή στην οποία βρίσκεται η Βορμές Les Mimosas (αυτο είναι το πραγματικό ονομα, το «Περιοδικό» το εγραψε λαθος), η δε Κυανή Ακτή στην οποία θα διδυμοποιηθεί το Παραλιμνι, είναι η περιοχή που ο Λεπεν διαλεξε για να χισει την πολιτική βάση του.

Οι «διακοπές του Λεπεν στον Πρωταρα» είναι μια στήμενη προσπάθεια να πλασαριστεί ο γνωστότερος συγχρονος ευρωφασίστας στους ελληνοκύπριους, και γενικότερα να ανοίξει τον δρομο για την ανοιχτή εμφάνιση της φασιστικής πολιτικής στην νοτια Κύπρο. Είναι ένα ακομα σκαλι μετά τους αγκυλωτους σταυρους και τα ναζιστικά συνθήματα που εμφανίζονται στα γηπεδα, τα σχολεία και τους ταχους.

Αυτή την φορά ο Λεπεν ηρθε «γκογκνίτο». Δεν πρέπει να αμφιβαλλουμε ότι στοχος αυτών των κινήων είναι την επομένη φορά να ερθεί φανερα. Αν γίνει αυτο, αν ερθεί στην διδυμοποίηση του Παραλιμνίου, πρέπει να βρει μπροστα του όσο γίνεται περισσότερους αντιφασιστες εταίμους να διαδηλώσουν στον Βλιττή και σ' αυτον ότι ο ίδιος και ο φασισμός είναι ανεπιθύμητοι στην Κύπρο.

Αγγελος Νικολαου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΕΛΛΗΝΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΗ ΤΗΣ ΔΕΗ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Πριν καλά καλά κατσει στην εξουσία η κυβέρνηση Κληριδής θέλει να εφαρμόσει ένα «προγραμμα φιλελευθεροποίησης των επιχειρήσεων». Σε απλή γλώσσα αυτό σημαίνει ότι ετοιμάζεται να ξεπουλήσει στους ιδιώτες επιχειρηματίες δημοσίες και ημικρατικές επιχειρήσεις. Ο υπουργός Συγκοινωνιών δήλωσε ότι με την «δημιουργία συνθηκών ανταγωνισμού θα πρέπει να δοθούν στον ιδιωτικό τομέα εκείνες οι δραστηριότητες που συνεχίζουν να κοστίζουν στο δημόσιο περισσότερο αν παραμεινουν σαν δημόσια δραστηριότητα».

Ηδη συζητιέται η ιδιωτικοποίηση των Κυπριακών Αερογραμμών, υπηρεσιών της ΣΥΤΑ, των Δημοσίων Έργων και της Ηλεκτρομηχανολογικής Υπηρεσίας.

Την ίδια πολιτική ακολουθούν και άλλες συντηρητικές κυβερνήσεις όταν πήραν την εξουσία σε άλλες χώρες, όπως η Θάτσερ στην Αγγλία και ο Μητσοτάκης στην Ελλάδα. Γι' αυτό είναι σημαντικό να δούμε τι αποτελέσματα είχε αυτή η πολιτική στους εργαζομένους και πως αντιστάθηκαν σε αυτές.

Στα πλαίσια του Μαρξισμού '93 που οργανώσε η Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα, έγινε συζήτηση με θέμα "Οι ιδιωτικοποιήσεις". Σ' αυτήν συμμετείχε και ο Πρόεδρος της ΕΤΕ - ΔΕΗ, (Ενώση Τεχνικών Ελλάδας της αντίστοιχης με μας Αρχής Ηλεκτρισμού), Γ. Τσιβουλής. Η ΕΤΕ - ΔΕΗ, έχει 11.500 μέλη και είναι σήμερα στην πρώτη γραμμή του αγώνα εναντίον στις ιδιωτικοποιήσεις του Μητσοτάκη. Εκμεταλλευτήκαμε την ευκαιρία για να μιλήσουμε μαζί του σχετικά με αυτή τους την εμπειρία.

Ε.Δ. Γιατί η Ελληνική κυβέρνηση προχωράει σε ιδιωτικοποιήσεις;

Γ.Τ. Η οικονομική πολιτική που η ίδια η κυβέρνηση έχει χαραξει κάτω από τις νεοφιλελεύθερες επιλογές της οδηγήθηκε σε αδιέξοδο. Μετά την αποτυχία τους να πουλήσουν τις προβληματικές επιχειρήσεις, που οι ίδιοι είχαν δημιουργήσει, δηλαδή το ιδιωτικό κεφάλαιο, επεβάλαν εισπρακτικά μέτρα. Επιδόθηκαν εισφορές στα φάρμακα, στα νοσήλια ενώ είχαμε μειώσεις μισθών και συντάξεων και για τρία συνεχή χρόνια μηδενική εισοδηματική πολιτική. Δηλαδή καμία αύξηση για τους εργαζομένους για να κλείσουν την μεγάλη τρύπα των ελλείψεων. Τελικά αποφασίσαν ότι δεν έχουν άλλη επιλογή, από του να προχωρήσουν στο ξεπούλημα των δημοσίων επιχειρήσεων των ΔΕΚΟ, των επιχειρήσεων Κοινής Ωφελείας. Δηλαδή μιλάω για τον ΟΤΕ, την ΔΕΗ, τα Ελληνικά Ταχυδρομεία, τα ελληνικά Διυλιστήρια, για όλες τις δημοσίες επιχειρήσεις.

Οι εργαζόμενοι αντελήφθηκαν αυτή την πρόθεση και παλεύουν καθημερινά προκειμένου να πείσουν ότι οι επιπτώσεις του περασμένου αυτών των επιχειρήσεων σε ιδιωτικά χέρια θα φέρουν τεραστία δένα πρώτα και κυρία στους ίδιους τους

καταναλωτές. Υπάρχει το παράδειγμα από την Αγγλία που η Θάτσερ είχε ιδιωτικοποιήσει την ηλεκτρική ενέργεια και καλεστήκε ο Αγγλικός λαός να πληρώσει για την κλοβατώρα τριπλάσιο και τετραπλάσιο τίμημα, ενώ παράλληλα δημιουργήθηκε και τεραστία ανεργία.

Οι ιδιωτικοποιήσεις αλλοίωσαν ουσιαστικά και τις εργασιακές σχέσεις που δεν διεπώνται πια από συλλογικές συμβάσεις αλλά μεμονωμένα ο κάθε εργοδότης αντιμετωπίζει τα εργασιακά θέματα κατά το δοκούν, όπως τον βόλευει.

Η καταστροφική αυτή επιλογή της κυβέρνησης καταφεραμε τουλάχιστο στο χώρο της ΔΕΗ, να αντιμετωπιστεί.

Ε.Δ. Ποιες άλλες επιπτώσεις είχε για τους εργαζομένους αυτή η προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ;

Γ.Τ. Το προσωπικό της ΔΕΗ το 1989 ήταν 32.000 ενώ σήμερα είναι 27.000 δηλαδή έχουμε μια σημαντική συρρίγκωση του προσωπικού και αύξηση της ανεργίας. Έχουμε μια εκχώρηση υπηρεσιών της Δημοσίας Επιχειρήσης Ηλεκτρισμού σε ιδιώτες. Επίσης είχαμε την αλωση των εργασιακών σχέσεων και την μη υπογραφή συλλογικών συμβάσεων

επί δυο συνεχή χρόνια. Είχαμε την διάλυση των ασφαλιστικών μας δικαιωμάτων και την επιβάρυνση των συνθηκών υγιεινής και ασφαλείας στους χώρους δουλειάς. Έχουμε τον αυταρχισμό, αφού καταστρατηγούνται τα δικαιώματά μας με νομικούς αντεργατικούς, που έχει κάνει αυτή η κυβέρνηση. Ακόμα και αυτο το συνταγματικό δικαίωμα της απεργίας απειλείται και μετά από κάθε αγώνα υπάρχουνε απολυμένοι συναδέλφοί μας.

Ε.Δ.: Πως αντιμετωπίζετε αυτή την επίθεση;

Γ.Τ.: Κατω απ' αυτές τις συνθήκες, οικονομικής εξαθλίωσης στην οποία έχουν οδηγηθεί όχι μόνο οι εργαζόμενοι στην ΔΕΗ, αλλά και όλοι οι εργαζόμενοι δεν υπάρχει άλλη διεξόδος από τον αγώνα. Μπροστά στις συγκεκριμένες επιλογές της κυβέρνησης εμείς σαν εργαζόμενοι στην ΔΕΗ και άλλου προσπαθήσαμε να συντονίσουμε τον αγώνα μαζί με όλους τους άλλους εργαζομένους, των υπολοίπων δημοσίων επιχειρήσεων και των επιχειρήσεων Κοινής Ωφελείας και να αντιπαλέψουμε αυτή τη συγκεκριμένη πολιτική της κυβέρνησης. Να ενωσουμε την φωνή μας, ούτως ώστε να πείσουμε και τον τελευταίο Έλληνα καταναλωτή, αλλά και τον τελευταίο εργαζόμενο, είτε της Κοινής Ωφελείας, είτε του ιδιωτικού τομέα ότι αυτή η επιλογή είναι καταστροφική και ότι δεν να επιτρεφούμε στην κυβέρνηση να προχωρήσει στην ιδιωτικοποίηση αυτών των επιχειρήσεων.

Μεχρι τώρα οι κινητοποιήσεις μας σημειώσαν τεραστία επιτυχία και αναγκασαν την κυβέρνηση να υποχωρήσει όπως στην περίπτωση της πώλησης του Λαυριου. Τώρα έχουμε εξαγγείλει μια σειρά από κινητοποιήσεις όπως είναι από τις 24 έως τις 27 καθημερινή 6ωρη καθιστική απεργία των 30 απολυμένων της ΔΕΗ μαζί με τους συνδικαλιστές της Αττικής και στις 27 3ωρη Παναττική στάση εργασίας και συναυλία στην πλατεία Λαυριου στην οποία συμμετεχουν γνωστοί καλλιτέχνες όπως Φαραντούρη, Νταλαρας, Παπακωνσταντινίου και άλλοι.

Ε.Δ. Οι εργοδότες και η κυβέρνηση στην Ν.Κυπρο για να περάσουν τις επιθέσεις τους εναντίον στους εργαζομένους χρησιμοποιούν την μεθοδο της διασπασής. Καλιεργούν το μύθο του «προνομιούχου» για τους εργαζομένους στο δημόσιο τομέα ή τις δημοσίες επιχειρήσεις. Ετσι και στις ιδιωτικοποιήσεις παρουσιάζουν ότι ένα από τα καλά που θα φέρει θα είναι να μικραίνει το «χάσμα» ανάμεσα στους εργαζομένους του ιδιωτικού και του δημοσίου τομέα. Δεχέστε και εσεις τέτοιες επιθέσεις, και πως τις αντιμετωπίζετε;

Γ.Τ.: Φαίνεται ότι η μεθοδος του κεφαλαίου είναι διειθνη. Το ίδιο ακριβώς παρατηρείται και εδώ περα. Να φανταστείτε ότι το χαρακτηριστικό επιχειρημα του υπουργού Εθνικής Οικονομίας του κ. Μανου ήταν ότι αυτές οι αντιστάσεις του συνδικαλι-

στικού κινήματος στον χώρο των ΔΕΚΟ είναι επειδή ορισμένοι συνδικαλιστές έχουν μεγάλα ωφέληματα και το συνδικαλιστικό κίνημα εκεί περα αποτελεί φυτώριο αντίστασης και αντίδρασης. Βεβαία η ίδια η Ν.Δ. όταν ήταν αντιπολίτευση και ήθελε να μας χρησιμοποιήσει, μας παροτρύνει και έλεγε ότι τα αιτήματά μας είναι δίκαια. Επειδή σήμερα έγινε κυβέρνηση και έχει αλλάξει την πολιτική της δεν φτάνει οι εργαζομένοι.

Αυτά τα επιχειρήματα της κυβέρνησης δεν έχουν αποτέλεσμα και εμιαστέ αρκετά ενωμένοι. Ετσι καταφεραμε να έχουμε και ομοφωνίες αποφασίσει ακόμα και απ' αυτή την κυβερνητική παραταξη που δεν στηρίζει πλέον τις επιλογές της κυβέρνησης και που αντιπολιτεύεται αυτή την πολιτική που ουσιαστικά θέτει ζητήματα υπαρέθης μας σαν εργαζομένους σ' αυτές τις επιχειρήσεις. Σ' τη περίπτωση μας δεν μπαίνει το θέμα θέλουμε μια δραχμή πάνω ή μια δραχμή κάτω. Δεν διεκδικούμε συμβαση και παλεύουμε κοντρα στην εισοδηματική πολιτική της κυβέρνησης. Μιλάμε ότι αμυνόμαστε, ότι υπερασπιζόμαστε την ίδια την υπαρέθη μας και το δικαίωμα μας για δουλειά. Ετσι δεν μενουν και πολλά περιθώρια για διαφοροτικές ιδεολογικές και παραταξιακές αντιλήψεις.

Συσσωμοί οι εργαζόμενοι αντιπαλεύουν αυτή την πολιτική. Η μαχη δίνεται για να ανατραπη αυτή η πολιτική της κυβέρνησης και εν ανάγκη και η ίδια η κυβέρνηση.

“ΕΙΚΟΝΑ ΣΟΥ ΕΙΜΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΣΟΥ ΜΟΙΑΖΩ”

με αφορμή το φονο ενός νεου στην οδο Ρηγαινης

Ο φονος ενός 17χρονου νεου, του Σαρου από ένα άλλο 17χρονο, τον Μاريو Ηλιαδη έγινε κεντριο ζήτημα από τους ραδιοσταθμούς, τις εφημερίδες και τα περιοδικά. Αρπαξαν την ευκαιρία να παρουσιάσουν την εικόνα του Μαριου σαν αγριου δολοφτου, αλητη, καθαρχα που έχει απασχολήσει πολλές φορές την αστυνομία με διαρρηξεις και κλοπες που εκανε.

Προβάλαν ότι ο Μαριος είναι παιδι διαλυμένης οικογενείας, ριχνώντας έτσι τις ευθυνες στους γονεις του που αντι να αναθρεψουν το παιδι τους όπως επρεπε, τον αφήσαν χωρίς ελεγχο να μπλεχτεί με κακες παρέες και στα 17 του χρόνια να καταλήξει δολοφονος.

Με αφορμή αυτο το περιστατικό ο δημαρχος της Λευκωσίας, ειπε ότι οι πεζοδρόμοι της Λευκωσίας έχουν καταναρτήσει χώροι διακίνησης ναρκωτικών και προτείνε την ανάγκη για επιτήρηση των περιοχων αυτων με αυξημένη αστυνομική δύναμη. Σκεφτείται μάλιστα να προκηρυξει προσφορες και να αναθεσει την αστυνομωση των χωρων όπου συχναζουν νεοι, σε ιδιωτικές εταιρίες ασφαλείας.

ταξική δικαιοσυνη

Ο Μαριος για την κοινωνία είναι “αλητης” και “καθαρχα” γιατί δεν ακολουθα ένα συστημα κανωνων και μια συμπεριφορα συμφωνη με την αστική ιδεολογία και ηθική, που δεν ταίριαζει με την ομαλή λειτουργία της καπιταλιστικής κοινωνίας. Τόλμησε να

κλεψει. Ποιος; Αυτος, ένα τιποτα, ένας 17χρονος αλητης. Αυτο είναι ένα θεσμωθετημένο προνομιο των αστων που δεν μπορεί να το χρησιμοποια ο καθνας και μάλιστα εναντιον τους. Αυτο είναι μόνο για τους “εντιμους” επιχειρηματίες, που μπορούν να κλεβουν τον κοπο του εργατη, να παραβιάζουν τις συμβάσεις, να αισχροκερδούν, να φοροδιαφευγουν ακόμα και να καταχρονται εκατομυρια χωρίς ποτε να κινδυνεύουν να χαρακτηριστούν κλεφτρονια.

Καθε τόσο οι εφημερίδες γραφουν για κτηματομεσιτες, επιχειρηματίες, χμπαρους και άλλους που εφραγαν τους κοπους χιλιαδων εργαζομενων και εξαφανιστηκαν. Τις περισσότερες φορές ουτε το ονομα τους δεν δημοσιευεται στις εφημερίδες. Οπως δεν δημοσιευονται και τα ονοματα επιχειρήσεων που πουλουν χαλασμενα τροφιμα και δηλητηριαζουν το κοσμο.

Όταν το παιδι καποιου πλουσιου “παρατυπησει”, η υποθεση αμεσως κουκουλωνεται χωρίς τον διασυρμο του ονοματος του πλουσιου πατερα. Όταν όμως ένα φτωχοπαιδο όπως ο Μαριος, κλεπει η οδηγεί μηχανάκι χωρίς αδειά, γίνεται αμεσως πρωτοσελιδο στις εφημερίδες. Τότε κοινωνιολογοι και ψυχολογοι κανουν “βαθυστοχαστες” αναλυσεις για να αποδειξουν ότι η κυπριακή κοινωνία αλλοτριώθηκε από ξενοφερτες συνθησεις που καμία σχέση δεν έχουν με τη “δική μας” κουλτούρα και ηθική.

Κατω από αυτές τις συνθήκες, κανενας “απροσαρμοστος” νεος που έχει στιγματιστεί δεν μπορεί να στεριώσει σε δουλειά. Οι πιεσεις από τον εργοδοτη, οι παρενοχλήσεις

από την αστυνομία θα τον οδηγήσουν στην απολυση ή την παραιτηση. Η μια δουλειά μετά την άλλη χανεται και ξανασπρωχεται στη “παρανομία”. Το ένα φερνει το άλλο στο τέλος αυτής της αλυσίδας υπάρχει ο φονος, η φυλακή ή ακόμα και η αυτοκτονία.

Ο πραγματικός υπευθυνος, αυτος που τελικά παραγει το εγκλήμα είναι ο καπιταλισμος. Μεσα σε μια κοινωνία βασισμένη στον ανταγωνισμό, την εκμετάλλευση και την αλλοτριωση, μια κοινωνία που έχει θεσμωθετημένη την αδικία, οι νεοι φορτώνονται καθημερινά με ενταση, αγχος και αδιέξοδο. Όταν το μέλλον σου είναι η ανεργία, η μιζερία και η φτώχεια δεν μπορείς να έχεις και πολυ ομορφες σκεψεις. Συσσωρευουν μια αγανάκτηση που ψαχνει τροπο να εκτονωθεί. Αυτή είναι η πραγματική αιτία που σπρωχνει τους νεους στις κλοπες, τα ναρκωτικά και τη βία.

Το 1917 μετά τη Ρωσική επανάσταση, οι Ρωσοι επαναστατες δεν φοβήθηκαν να αφήσουν ελευθερους όχι μόνο όλους τους πολιτικούς κρατομενους, αλλά και όλους τους καταδικασμενους για ποινικά εγκλήματα. Ελευθερωσαν όλους οσους η αστική δικαιοσυνη σημάδεψε και στιγματισε σαν εγκληματίες.

Αυτή είναι η κοινωνία για την οποία πρέπει να παλέψουμε. Μία κοινωνία βασισμένη στην ισότητα και την δικαιοσυνη, μεσα στην οποία ο κάθε νεος θα μπορεί όχι μόνο να ονειρευεται ένα καλύτερο μέλλον, αλλά θα μπορεί κιολας να το κάνει πραγματικότητα.

Μαρια Ρωσιδου

**«Εργατική
Δημοκρατία»**

Η εφημερίδα που παλεύει για:

Επανάσταση

Και όχι ρεφορμισμό.

Για την ανατροπή του αστικού κράτους και του καπιταλισμού από την ίδια την εργατική τάξη, και όχι για την μεταρρύθμιση, διαχείριση και «επιδιόρθωση» του μέσα από την Βουλή.

**Εργατική
Δημοκρατία**

Και όχι κρατικό καπιταλισμό.

Για τον έλεγχο της παραγωγής και ολοκλήρης της κοινωνίας από την άμεση δημοκρατία των ιδίων των εργατών. Ο σοσιαλισμός είναι η κοινωνία της ελευθερίας, της καταργήσης των διακρίσεων και της καταπίεσης εναντίον στις γυναίκες και τις κοινωνικές μειοψηφίες όπως οι ομοφυλόφιλοι. Οι επαναστάτες παλεύουν από τώρα στο πλευρό αυτών των μειοψηφιών υποστηρίζοντας τα δικαιώματά τους.

Οι κοινωνίες της ανατολικής Ευρώπης, της Ρωσίας μετά την σταλινική αντεπανάσταση, και της Κίνας που ονομάζονται «απαρχος σοσιαλισμός» ούτε είχαν ούτε έχουν καμία σχέση με τον σοσιαλισμό και την εργατική εξουσία. Είναι παραλλαγές του καπιταλισμού, δικτατορίες πάνω στην εργατική τάξη από μια συλλογική γραφειοκρατική καπιταλιστική αρχούσα τάξη.

Διεθνισμός

Και όχι εθνικισμό και πατριωτισμό.

Παλεύουμε για την αλληλεγγύη και ενότητα όλων των εργατών ανεξαρτήτως και πέρα από την εθνικότητα και τα σύνορα. Για την διασπομή από τους καπιταλιστές του «δικού μας» έθνους και την πάλη εναντίον σε όλους τους καπιταλιστές. Σαν ελληνοκυπριοι διεθνιστές υποστηρίζουμε το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των Τ/κ εναντίον στην «δική μας» την ε/κ αρχούσα τάξη, που τους το αρνείται, επειδή εναντίον στα δικά τους σχέδια και επιθετικότητα στρέφεται κυρία ο εργατικός διεθνισμός μας.

Παλεύουμε εναντίον στον ρατσισμό και τους διωγμούς των ξένων εργατών.

Σε αλληλεγγύη με τους καταπιεσμένους λαούς της Μ.Ανατολής παλεύουμε για να κλείσουν οι ιμπεριαλιστικές βάσεις και οι κατασκοπευτικοί σταθμοί.

**Επαναστατική
οργάνωση**

της εργατικής τάξης.

Για να μετατραπεί η κρίση του καπιταλισμού και οι εξεγέρσεις των μαζών των εργατών με επιτυχία σε καταληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη χρειάζεται η οργάνωση της επαναστατικής πρωτοπορίας τους σε επαναστατικό κόμμα.

Εφημερίδα της Ομάδας «Εργατική Δημοκρατία»
οδός Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' 92 Καϊμακλί.
Τ.Κ. 7280, Λευκωσία
τηλ. 02-349770
Υπεύθυνος για το νόμο
Ντίνος Αγιωματίτης

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ '93 ΤΗΣ ΟΣΕ

Από τις 20 - 23 του Μαη πραγματοποιήθηκε το μαρξιστικό τετραήμερο, της ΟΣΕ (Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση) αδελφής Οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα. Οι 70 συζητήσεις που συμπεριελάμβανε το τετραήμερο ήταν μια ευκαιρία να δώσουν απαντήσεις από μαρξιστικής σκοπιάς στα ζητήματα που ανοίγει η κρίση του καπιταλισμού.

Σήμερα καθημερινά εκατομμύρια εργαζόμενοι σ'όλο τον κόσμο ζουν με το πιο φρικτό τρόπο τις αποτυχίες του καπιταλιστικού συστήματος.

Ο πόλεμος στα Βαλκάνια, η πείνα που θερίζει στην Αφρική και στην Ασία, η ανεργία που φτάνει σε τρομακτικούς αριθμούς στην Ευρώπη και την Αμερική, η αναβίωση του φασιστικού τερατος, η ανόδος του ρατσισμού και οι εθνικιστικές σφαγές, δείχνουν την εικόνα ενός συστήματος που μέσα από την κρίση του σπρώχνει την ανθρωπότητα στην βαρβαρότητα.

Στην ίδια την Ελλάδα η κυβέρνηση της δεξιάς κτυπά, Ξεπούλα και διάλυσε τα πάντα στην προσπάθεια της να σώσει τον ελληνικό καπιταλισμό από την κρίση. Οι εθνικιστικές κραυγές υστερίας του Μητσοτάκη και του Σαμαρά, για την «ελληνικότητα της Μακεδονίας» ανοίγουν διαπλάτα τον δρόμο στους σωβινιστές και τους φασίστες. Σήμερα ζητούν την επανόδο του Βασιλείου και την αποφυλάκιση των χουντικών, ενώ προσπαθούν να τρομοκρατήσουν και να κλείσουν το στόμα σε όποια φωνή αντιπαλεύει τον εθνικισμό και τον φασισμό.

Κί' όμως απεναντί σ'αυτή την γενικευμένη επίθεση εναντίον στην εργατική τάξη και τις οργανώσεις της, τα κομμάτια της παραδοσιακής αριστεράς υψώνουν τα χέρια ανικανά να δώσουν απαντήσεις. Η καταρρευση

του Σταλινισμού στην Ανατολή και η χρεωκοπία της σοσιαλδημοκρατίας στην Δύση, δείχνουν αναγλύφα την αδυναμία τους σήμερα να δώσουν την προοπτική για την νίκη των εργατικών αγώνων.

Το ΠΑΣΟΚ φτάνει στο σημείο να ξεπερνά σε εθνικισμό την Νέα Δημοκρατία και συστήνει στους εργαζόμενους να περιμένουν και να υπομένουν μέχρι τις εκλογές για να πεσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ενώ το ΚΚΕ νοσταλγεί τους παλιούς καλούς σταλινικούς χρόνους, και ψαχνεί να στηρίχτεί σε «κομμουνιστές» σαν της Κίνας.

Αυτά την στιγμή που η εργατική αγανάκτηση ξεχειλίζει στους δρόμους, από τις καθημερινές απεργίες μέχρι τις καταληψεις των σχολείων από τους μαθητές. Σε μια περίοδο που η νεολαία και οι εργατές

δίνουν την μάχη εναντίον στην κυβέρνηση της λιτότητας, της ανεργίας και του σωβινισμού.

Πώς αυτοί οι αγώνες μπορούν να νικήσουν; Πώς μπορεί να σταματήσει το μακελειό στα Βαλκάνια; Πώς η κρίση του συστήματος των αστών μπορεί να μετατραπεί σε νίκη των εργατών και του σοσιαλισμού; Πώς μπορούμε σήμερα να δώσουμε την μάχη αποτελεσματικά εναντίον στις επιθεσίες του κεφαλαίου, τις ιδιωτικοποιήσεις, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και την φασιστική απειλή. Όλα αυτά συζητήθηκαν στο Μαρξιστικό τετραήμερο.

Συζητήσεις που εφτάσαν μέχρι την καρδιά της αστικής πολιτικής και προπαγάνδας, για τους «μύθους της αιωνίας ελληνικότητας» για τους ταξικούς αγώνες στην αρχαία Ελλάδα, για τον Μεγα Αλεξάνδρο

μέχρι την ελληνική επανάσταση του 1821. Συζητήσεις απαραίτητες για να δίνεται συγκεκριμένα και σε όλα τα επίπεδα η μάχη για την ανατροπή της αντεργατικής, πολεμοκαπιελής κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Η ΟΣΕ σήμερα βρίσκεται στη πρώτη γραμμή αυτής της μάχης και η μεγάλη συμμετοχή, και η ζωντανία που υπήρχε στις συζητήσεις δείχνουν ότι η ανταπόκριση που βρίσκει μέσα στην εργατική τάξη έχει αυξηθεί σημαντικά. Στηριγμένη στην παραδοχή του επαναστατικού Μαρξισμού, στον Λένιν, τον Τροτσκι, τη Λουξεμπουργκ, το Λημπνεχτ, το Γκραμσι, το Πουλιόπουλο και άλλους μπορεί σήμερα να δώσει την προοπτική και να δείξει τον δρόμο για την νίκη των εργατών και του σοσιαλισμού.

Πέτρος Μιχαήλ

**ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ**

**ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ
ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ**

**9 Ιουνίου
Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ**
**16 Ιουνίου
Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ
ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ**
**23 Ιουνίου
ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ**
**30 Ιουνίου
ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ**

εργατική δημοκρατία

Γραφτείτε συνδρομητές
Συνδρομή για ένα χρόνο
Εσωτερικού £5 - Εξωτερικού £10

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _____

Γραφτε μας στην διεύθυνση Τ.Κ. 7280 Λευκωσία

Εδώ και καιρό ο κόσμος στην νοτιο Κύπρο που θέλει να πάρει διαζύγιο παίζεται σαν μπαλακι του πιγκ-πογκ ανάμεσα στο κράτος και την εκκλησία. Ο κόσμος είχε καπώς ανασάνει μετά την απόφαση του ανωτάτου δικαστηρίου με την οποία έδινε αποκλειστική αρμοδιότητα για την εκδόση διαζυγίων στο Οικογενειακό δικαστήριο. Μα ήρθε το τείχος της αδιαλλαγής της εκκλησίας να περιπλέξει περισσότερο την κατάσταση.

Από το 1990 που έχουν συσταθεί τα Οικογενειακά δικαστήρια, η κατάσταση έχει περιπλεχθεί. Εκείνοι που πήραν διαζύγιο στο εκκλησιαστικό δικαστήριο και ξαναπαντρεύτηκαν, κινδυνεύουν να κατηγορηθούν για διαγάμια, ενώ τα παιδιά τους θεωρούνται για την πολιτεία εξωγάμια, χωρίς κανένα κληρονομικό δικαίωμα.

Όσους παίρνουν διαζύγιο από το οικογενειακό δικαστήριο και θέλουν να ξαναπαντρευτούν, δεν τους παντρεύει η εκκλησία. Η συγχυσή που προκαλείται στις προσωπικές και οικογενειακές σχέσεις είναι πολύ ασχημη. Έτσι, για να μην θεωρείται το διαζύγιο ακυρό από καμία πλευρά, ο κόσμος πρέπει να παίρνει διαζύγιο και από τα δύο δικαστήρια, δηλαδή να ταλαιπωρείται διπλά.

Αυτά όλα δεν είναι τυχαία. Τα μέσα μαζικής επικοινωνίας δείχνουν ευτυχιμένους γάμους, χαμογελάστους συζυγούς και υπερόχα παιδιά. Έτσι προσπαθούν να προστατεύσουν τον «ερωθεσμό» του γάμου κανοντάς μας να πιστεύουμε ότι μόνο μέσα από ένα καλό γάμο θα βρούμε την «ζεστή φωλιά» και την ευτυχία.

Είναι όμως έτσι όπως τα παρουσιάζουν τα πράγματα; Είναι ο γάμος το καταφύγιο που θα μας προστατέψει από τον «εξω κόσμο» της ακαρόδης και εχθρικής κοινωνίας;

Η πιεση στην δουλειά, από τον

μαστρο, οι οικονομικές δυσκολίες, οι ολό και πιο έντονες επιθεσίες των καπιταλιστών, όλα αυτά αντανάκλουν στην οικογένεια, και την κάνουν πολλές φορές πεδίο μάχης, εναντίον τον ζεστό χώρο όπου δείχνει ο ένας στον άλλο την αγάπη του.

Τα περισσότερα κρουσματα βίας που βγαίνουν στην επιφάνεια εμφανίζονται μέσα στην ίδια την οικογένεια. Αλλά αυτού του είδους η βία είναι μόνο η ορατή κορυφή του παγοβουνού, που μας επιτρέπει να υπομιαστούμε ποση είναι η δυστυχία, μίζερια και εχθρα που δεν βλέπει το φως της δημοσιότητας.

Για αυτο χρειάζεται αυτός ο «ερος θεσμός», αυτή η «ζεστή φωλιά», να «προστατεύει» με κάθε τρόπο, συμπεριλαμβανομένου του να γίνεται δύσκολη υποθεση το διαζύγιο. Όποιος κατέφυγε στο εκκλησιαστικό δικαστήριο, είτε σαν μαρτυράς είτε σαν αιτητής διαζυγίου, το θυμάται σαν μια εφιαλτική εμπειρία. Είχα την ατυχία να υποστώ την ταπεινώση από τους παπαδες. Καμία περιγραφή δεν μπορεί να αποδώσει την πραγματικότητα.

Η εκκλησία θέλει να διατηρήσει τον έλεγχο και να ορίζει την ζωή μας. Για αυτούς ο γάμος πρέπει να διατηρείται με κάθε θυσία. Δεν περιμενουμε πως τα πολιτικά δικαστήρια θα εφαρμόσουν πραγματικά απλές και δημοκρατικές διαδικασίες στο διαζύγιο, σαν αυτές που είχαν θεσμοθετηθεί στην ρωσική επανάσταση, όπου εφτάνε μια απλή αιτήση ενός από τους δυο συζυγούς. Η αστική τάξη θέλει όπως και η εκκλησία την διατήρηση της οικογένειας, ασχέτα με ποση δυστυχία αυτο προκαλεί, γιατί δεν έχουν την διαθεση να πληρώσουν το κόστος καλύτερων κοινωνικών υπηρεσιών, ιδιαίτερα για τα παιδιά. Θέλουν αυτο το βάρος να πέσει στους γονείς της εργατικής τάξης, που θα μεγαλώσουν τους αυριανούς εργατές για τα εργοστάσια και τα γραφεία τους.

Γιολα Χ'χαράλαμπους

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Μια από τις παραδόσεις για την οποία περηφάνευσαν τα κομμουνιστικά κομμάτια της Ευρώπης είναι η στάση τους στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η συμμετοχή τους στον «μεγάλο αντιφασιστικό πόλεμο» όπως τον αποκαλούν.

Σ' αυτή τη παράδοση διεκδικεί και το ΑΚΕΛ το μερίδιό του. Αυτό το μήνα γιορτάζει την συμπλήρωση 50 χρόνων από την «ιστορική απόφαση της 16ης Ιουνίου 1943», με την οποία η Κ.Ε. του ΑΚΕΛ καλούσε το λαό και ιδιαίτερα τους οπαδούς του κομματος, σε μαζική εθελοντική καταταγή στον Αγγλικό στρατό για να «προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στη πρώτη γραμμή του αντιφασιστικού πολέμου». Έντεκα μέλη της Κ. Ε. και 800 άλλοι ακελιστές κατατάχθηκαν.

Τι σημαίνει για την εργατική τάξη της Κύπρου εκείνη η απόφαση της Κ. Ε. του ΑΚΕΛ; Ήταν ο πόλεμος μια συγκρούση ανάμεσα στη δημοκρατία και τον φασισμό; Με ποιο τρόπο η εργατική τάξη έπρεπε να πολεμήσει τον φασισμό;

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο χαρακτήρας του πολέμου βεβαίως δεν κρίνεται από τις διακυρήξεις και τις δηλώσεις οσών συμμετείχαν σε αυτό γιατί κι ο Χίτλερ χαρακτήριζε τον εαυτό του εθνικοσοσιαλιστή. Ούτε και από το ποιος πατήσε πρώτος την σκανδαλί.

Ο Λένιν έλεγε ότι: «ο πόλεμος είναι η συνεχιστή της πολιτικής» και ότι δεν πρέπει να τον κρινουμε με «συνταγές του είδους, ο εχθρός μας επιτέθηκε, ο εχθρός εκανε εισβολή στη χώρα μου» αλλά να εξετάζουμε «ποια συμφέροντα διακυβεύονται σε αυτό το πόλεμο, ποιες τάξεις τον διεξάγουν, και με ποιους πολιτικούς στόχους.»

Αυτά είναι που πρέπει να εξετάσουμε.

Ο πόλεμος ακολούθησε την οικονομική κρίση του '29-'30. Μια φοβερή κρίση που μέσα σε ελαχίστο χρόνο εσθίσε τις επιτυχίες του καπιταλισμού ολοκληρώνοντας δεκαετίων. Το διεθνές εμπόριο που από το 1890 μέχρι το 1925 είχε τετραπλασιαστεί, έπεσε το 1929-32 πιο κάτω από τα επίπεδα του 1905. Όλοι οι καπιταλισμοί βρέθηκαν στα στενά.

Αυτό εσπρωξε πολλούς από αυτούς να προσανατολιστούν σε μια πολιτική προστατευτισμού και περιχαράκωσης με έντονο κρατικό παρεμβατισμό.

Αυτή η πολιτική βεβαίως μπορούσε να λειτουργήσει για ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, όπως η Βρετανία, η Γαλλία και σε ένα βαθμό τις ΗΠΑ, που είχαν ένα περίγυρο, απο αποικίες και ζώνες επιρροής και μπορούσαν να «περιφραξούν» ένα σημαντικό κομμάτι του κόσμου. Υπήρχαν όμως και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις όπως η Γερμανία, Ιταλία και η Ιαπωνία που δεν διαβέβαιαν αυτό το «ζωτικό χώρο» και ήθελαν να τον αποκτήσουν. Για να το πετύχουν στρέφονται σε έντονο εξοπλισμό.

Ετσι ξεκινά μια διαδικασία εξοπλιστικού ανταγωνισμού που οδηγεί προς την συγκρούση.

Ο Παντέλης Πουλιόπουλος ένας από τους σημαντικότερους ελληνες επαναστάτες διεθνιστές δίνει τον Οχτώβρη του 1937, μια εξαιρετική περιγραφή αυτής της πορείας:

«Ο καινούργιος ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι αμεσός και αναποφεύκτος. Η ιστορία που είχε αποκαταστήσει ο πόλεμος του 1914 στην Ευρώπη δεν υπάρχει πια. Για μια σειρά καπιταλιστικές χώρες της Ευρώπης με επικεφαλής τη Γερμανία και Ιταλία, η αναδιανομή της παγκόσμιας αγοράς με ένα καινούργιο πόλεμο είχε γίνει η πρώτη και άμεση ανάγκη. Για μια σειρά άλλες χώρες, με επικεφαλής την Αγγλία και Γαλλία, η διατήρηση των κατακτήσεων τους, δεν είναι πάλι δυνατή παρά μόνο με τον πόλεμο. Οι πραγματικές τάξεις της πολιτικής του Αγγλικού ιμπεριαλισμού δεν είναι η βιτρινα των «φιλειργητικών» λόγων του Ηντν και του Ντελμπους αλλά το τεραστίο πρόγραμμα των εξοπλισμών τους, με αυτό θα μιλήσουν αύριο, στη γλώσσα του πολέμου, σε κάθε πεινασμένο ιμπεριαλισμό που ορεγεται τις κατακτήσεις τους.»

“ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ” ή ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ο χαρακτήρας του πολέμου είναι ξεκαθαρά ιμπεριαλιστικός και από τα δύο στρατόπεδα.

ΤΟ «ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ» ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ

Παρά το ότι αυτή ήταν η πραγματικότητα που οδήγησε στον πόλεμο οι συμμαχίες δεν ήταν από την αρχή διαμορφωμένες, από την μια ο Αξώνας, Γερμανία - Ιταλία - Ιαπωνία και από την άλλη οι συμμαχοί, Βρετανία - Γαλλία και Ρωσία, όπως τις είδαμε μετά.

Σε μια αρχική περίοδο η Βρετανία που ήταν ο μεγαλύτερος ιμπεριαλισμός φοβόταν την Ρωσία και τη Γαλλία και προσανατολιόταν προς την Γερμανία την οποία μάλιστα βοήθησε στον αρχικό επανεξοπλισμό της. Η Βρετανία-Γερμανική προσέγγιση έφτασε στη συμφωνία του Μοναχού με την οποία η Βρετανική διπλωματία προσπαθεί να στρέψει τις απαιτήσεις του Γερμανικού ιμπεριαλισμού προς ανατολάς, έναντι της Ρωσίας.

Αυτά καθορίζουν και την στάση του Στάλιν που ανησυχούσε προς ποια κατεύθυνση θα τραβούσε ο Χίτλερ για να εξασφαλίσει τον «ζωτικό χώρο» που ήθελε. Ετσι αρχικά επεβέβαιε στα κομμουνιστικά κομμάτια της Δύσης την πολιτική των «λαικών μετώπων», της συμμαχίας δηλαδή με τις αστικές «δημοκρατικές δυνάμεις» των χωρών τους έναντι στο φασισμό θελώντας να εξασφαλίσει την συμμαχία των «δημοκρατικών» ιμπεριαλισμών. Η Βρετανική διπλωματία όμως που οδήγησε στο Μοναχό αναγκάζει τον Στάλιν να στραφεί προς τη Γερμανία και τον Αυγούστο του '39 υπογράφεται το συμφωνο Ρμπεντροπ - Μόλτωφ. «Συμφωνο φιλίας και μη επιθεσεως» μεταξύ Ρωσίας και Γερμανίας που επισφραγίζεται με ένα θερμό εναγκαλισμό του Στάλιν με το Χίτλερ.

Ετσι το «αντιφασιστικό» στρατόπεδο δεν διαμορφώθηκε καθόλου από την συμμαχία του Στάλιν με τις «δημοκρατικές». Αντίθετα η συμμαχία του Στάλιν με τον Χίτλερ ήταν αυτή που ανοίξε τον δρόμο στη Ναζιστική Γερμανία για να μπει μερικές μέρες αργότερα στην Πολωνία. Την ίδια στιγμή ο Στάλιν εξορμούσε στις χώρες της Βαλτικής και την Φιλανδία ενώ ο Χίτλερ του παραχώρουσε ένα κομμάτι της Πολωνίας.

Ο «μεγάλος αντιφασιστικός πόλεμος» είναι στη πραγματικότητα ένας μύθος που εμφανίστηκε πολύ αργότερα. Στη διετία 39 - 41 που υπάρχει το συμφωνο Χίτλερ - Στάλιν οι συμμαχίες είναι διαφορετικές και αυτοί που καταγγέλλονται σαν πολεμοκαπηλίο που σερνουν την ανθρωπότητα σε ένα νέο σφαγείο είναι οι «δημοκρατικοί ιμπεριαλισμοί», η Βρετανία και η Γαλλία.

ΤΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Αυτό καθορίζει και την στάση των σταλινικών Κομμουνιστικών Κομμάτων στον υπολοιπό κόσμο.

Στη Κύπρο το παρανομο τότε ΚΚΚ σε φυλλάδιο του στις 9 Φεβρουαρίου

1940 έγραφε:

«Η Κυβέρνηση που μας οδηγεί στη λιμοκτονία, που έχει προκαλέσει και εξαπλώσει την δυστυχία, τώρα μας ζητά για τρίτη φορά κρεας για τα κανονία, και το αίμα των παιδιών μας. Το πιο σημαντικό μας καθήκον σχετικά με αυτή τη νέα αποπειρά είναι η αδιακοπή και συστηματική προπαγανδα εναντίον στην επιστράτευση.»

Στην Ελλάδα το ΚΚΕ σε μανιφέστο της Κεντρικής του Επιτροπής που κυκλοφόρησε στις 7 Δεκεμβρίου 1940 έλεγε:

«Ο πόλεμος αυτός που προκλήθηκε από την Βασιλομεταξική σπείρα, που διαταχθηκε από τους Εγγελεύς ιμπεριαλιστές, δεν μπορεί να έχει την παραμικρή σχέση με την υπερασπίση της πατρίδας μας, ούτε είναι βεβαία πόλεμος κατά του φασισμού όπως δήλωσε κυνικά ο αρχιφασίστας Μεταξάς.»

Αυτή η αντιπολεμική και διεθνιστική φρασεολογία όμως δεν είχε καμία σχέση με τον προλεταριακό διεθνισμό. Στην πραγματικότητα ήταν ενταγμένη στην υπερασπίση της πολιτικής της Μόσχας, στην υπερασπίση του συμφωνο Χίτλερ-Στάλιν. Μια υπερασπίση που έφτανε στην ανοιχτή υποστήριξη του Χίτλερ. Ο ίδιος ο Μόλτωφ διακήρυξε μπροστά στη σοβιετική Βουλή ότι η Γερμανία αδικήθηκε από την συνθήκη των Βερσαλλιών και ότι θα έπρεπε να της επιστραφούν οι χτισίες της.

Γι αυτό και μετά την παραβίαση του συμφωνο από τον Χίτλερ και την επίθεση εναντίον της ΕΣΣΔ τα κομμουνιστικά κομμάτια δεν έχουν κανένα πρόβλημα να κάνουν στροφή 180 μοιρών και να συμμαχήσουν με τους «δημοκρατικούς» ιμπεριαλισμούς. Τότε εμφανίζεται και ο μύθος του «μεγάλου αντιφασιστικού πολέμου».

Όσο όμως υποκριτική και λαθεμένη ήταν η υποστήριξη του συμφωνο Στάλιν-Χίτλερ άλλο τόσο υποκριτική και λαθεμένη ήταν η συμμαχία με τους «δημοκρατικούς» ιμπεριαλισμούς.

Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αυτές οι στροφές στη πολιτική και τις συμμαχίες των σταλινικών Κ.Κ. καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό και την εξέλιξη της ταξικής αντιπαράθεσης στις διάφορες χώρες.

Στη Κύπρο η κατασταση της εργατικής τάξης το Φθινόπωρο του 1939 μετά το ξεσπάσμα του πολέμου ήταν τραγική. Μαστιζείται από φτώχεια και ανεργία. Ισχύει όμως το συμφωνο Στάλιν - Χίτλερ και το ΚΚΚ βρίσκεται ακόμα στην αντι-Αγγλική του φάση. Αυτό δίνει τη δυνατότητα να εμφανιστούν σημαντικές κινητοποιήσεις, ιδιαίτερα από τους ανεργούς. Στην «ιστορία της ΠΣΕ - ΠΕΟ» αναφέρεται ότι «οι κινητοποιήσεις των ανεργών το 1940/41 δικαιολογημένα θεωρούνται από τις πιο μαζικές και θυελλώδεις κινητοποιήσεις στην ιστορία της ΠΣΕ και της εργατικής τάξης της πατρίδας μας».

Αναφέρεται ακόμα ότι την ίδια διετία έγιναν και πολλές απεργίες με σημαντικότερη αυτή των οικοδομών που έχτιζαν το Στρατιωτικό Νοσοκο-

μείο Λευκωσίας που κερδίσε το οχτώωρο για τους κυβερνητικούς εργατές που «σημειεί τότε την μεγαλύτερη κατακτση του εργατικού κινήματος».

Αυτά κρατούν μέχρι και το '42. Η αλλαγή της στάσης του ΑΚΕΛ και το περασμά στην φάση του «μεγάλου αντιφασιστικού πολέμου» αλλάζει τις προτεραιότητες. Η υποστήριξη της πολιτικής της ΕΣΣΔ τώρα επιβάλλει να υποταχτούν όλα στην προσπάθεια να κερδίσει ο πόλεμος από τους συμμαχούς. Οι βρεττανικοί αποικιοκράτες γίνονται συμμαχοί και η ηγεσία της αριστερας καλεί σε εθελοντική επιστράτευση και: «για ενίσχυση της αμυνας της Κύπρου με την παραχώρηση ενός μεροκαματιού όλων των εργαζομένων».

Οι εργατικοί αγώνες υποβαθμίζονται. Παρά το ότι, αυτή είναι μια περίοδος φοβερής φτώχειας και δυστυχίας για την εργατική τάξη της Κύπρου. Το 1942 η παιδική θνησιμότητα είχε ανεβεί στα επίπεδα του 1916 ενώ ο τιμαριθμός είχε τριπλασιαστεί σε συγκριση με το '39-'41. Παρόλα αυτά το θέμα του καθορισμού τιμαριθμικού δείκτη και τιμαριθμικής αποζημίωσης που αρχισε να μπαίνει σαν αίτημα από το 1940 διεκδικείται πολύ χλιαρά και περιστασιακά, παρά το ότι κινητοποιούσε χιλιάδες εργαζομένους. Μόνο το '44 όταν πια η εκβάση του πολέμου είχε κριθεί διεκδικείται και κερδίζεται για τους εργατές των δημοσίων έργων μετά από 23 μέρες απεργία «στην διαρκεία των οποίων οργανώθηκαν πρωτοφανείς σε ογκο και μαχητικότητα συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις... και δύο παναπεργίες».

Μαζί με τους εργατικούς αγώνες ατονίζει και η ανταποικιακή διαθεση.

Οι μόνοι που στη πραγματικότητα ωφελήθηκαν από αυτή την στάση ήταν οι Αγγλίοι αποικιοκράτες. Οχι μόνο σε εμψυχο και αψυχο υλικό που προσφέρει η εργατική τάξη κάτω από την καθοδήγηση της ηγεσίας της αλλά γιατί τώρα πια η παρουσία τους στη Κύπρο ήταν πολύ πιο ανετή και εξασφαλισμένη. Ο Τσώρτσιλ που στα 1943 επισκεφτηκε την Κύπρο γράφει στα απομνημονεύματά του: «πυθμένα άλλου δεν συναντήσα ανθρώπους με τόσο εγκάρδια αισθηματά, με τόσο ενθουσιασμό... και το ελληνικό και το τουρκικό στοιχείο, χαιρόνταν πολύ για τις συμμαχικές νίκες και δεν σκεπτόνταν καθόλου να διαμαρτυρηθούν εναντίον της Βρετανικής κυριαρχίας».

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ

Ποια στάση έπρεπε να κρατήσουν οι επαναστάτες διεθνιστές στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο; Ένα πόλεμο που ήταν αδικός και ιμπεριαλιστικός και από τα δύο στρατόπεδα;

«Σε ένα αντιδραστικό πόλεμο μια επαναστατική τάξη δεν μπορεί παρά να ευχεται την ήττα της κυβέρνησης της». Αυτή ήταν η θέση του Λένιν και των Μπολσεβίκων στον Πρωτο Παγκόσμιο πόλεμο. Μια θέση που τους έδωσε την δυνατότητα «να μετατρέψουν τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο σε εμφύλιο» και να φτάσουν στην νικηφόρα επανάσταση του Οχτώβρη.

Ναι αλλά τα πράγματα τώρα δεν ήταν διαφορετικά; Δεν είχαμε από την μια τον φασισμό και από την άλλη τη δημοκρατία; Δεν θα ήταν χειρότερα για την εργατική τάξη αν νικούσαν οι φασίστες;

Ο φασισμός δεν είναι «εξαγωγίμος» όπως έλεγε και ο Τρότσκι. Είναι ένα φαινόμενο που στηρίζεται στην οικονομική κρίση και την απογύωση που αυτή προκαλεί, ιδιαίτερα στους μικροαστούς και τα χαμηλά στρώματα της εργατικής τάξης. Δεν θα μπορούσε να τον μεταφέρει «εσωτερικά» ένας κατακτητικός στρατός. Η καλύτερη αποδείξη γι' αυτό είναι η παταγώδης αποτυχία των Γερμανών να στήσουν «εσωτερικές» κυβερνήσεις στη κατεχόμενη Γαλλία, και την Ελλάδα. Οι φασίστες κατακτητές, θα χρειάζονταν ένα μεγάλο στρατό κατοχής για να επιβάλουν την εξουσία τους στην εργατική τάξη. Δεν θα μπορούσε όμως ο Χίτλερ να βάλει και ένα γερμανό στρατιώτη πάνω από το κεφάλι του κάθε εργατή. Οι εργατές θα μπορούσαν να λειτουργούν και να παλεύουν.

Ο Πουλιόπουλος απαντώντας στο ίδιο ερωτήμα το 1938 έγραφε:

«Μα στο πλευρό των δημοκρατιών Αγγλίας και Γαλλίας - μας λένε - θα μπορούσαμε να αποχτήσουμε τις ελευθερίες μας. Ψεμα. Οι δημοκρατίες αυτές εκμεταλλεύονται και καταπιεζουν εκατομμύρια, δικούς τους και ξένους λαούς. Μα στο πλευρό τους - μας λένε - θα συντριβούμε τον φασισμό, θα απελευθερώσουμε τους καταπιεζόμενους λαούς της Ιταλίας και της Γερμανίας. Ψεμα. Οι δημοκρατίες δεν εμποδίζουν τις καταλήψεις χωρών και τις σφαγές πληθυσμών από τους φασίστες γιατί και αυτοί κανουν το ίδιο. Αν θα συγκρούσταν μαζί τους θα είναι μόνο για τα εκμεταλευτικά τους συμφέροντα.»

Μεσα στους εργατές όμως η αντιφασιστική διαθεση ήταν γνήσια και έντονη. Γι αυτό οι επαναστάτες διεθνιστές έπρεπε να έχουν μια αντιμετώπιση που να περνεί υποψη αυτή τη διαθεση και να της δίνει διεθνιστική προοπτική. Μια αντιμετώπιση που αντι να συμμαχεί με τους ιμπεριαλιστές και να τους δίνει λεφτά και κρεας για τα κανονία τους, να τους πηγαίνει κοντά. Να ξεσκεπάσει όλες τις αντιφασιστικές δημαγωγίες τους και να δείχνει ότι και αυτοί κανουν τα ίδια με τους αντιπαλούς τους, κατακτούν λαούς και εξαπλώνουν την κυριαρχία τους.

Χρειάζονταν μια αντιμετώπιση που να λέει: δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στον Τσώρτσιλ ότι μπορεί να νικήσει τον φασισμό. Δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη ότι αυτοί που μας κρατούν κάτω από την αποικιακή τους καταπίεση μπορούν και θελούν να παλέψουν για την δημοκρατία και την απελευθέρωση των υποδουλών λαών. Και να δείχνει ότι μόνο οι εργατές μπορούν και θελούν να παλέψουν τον φασισμό, με τις δικές τους μεθόδους, στραγγμένοι στη τάξη τους και όχι στους υποκριτές αστούς «δημοκράτες».

Δυστυχώς αυτή η πολιτική δεν μπορούσε να επικρατήσει σε καμία από τις εμπολέμιες χώρες όπως έγινε το 1917 στη Ρωσία. Οι επαναστάτες διεθνιστές ήταν πολύ μειοψηφικοί σε όλες τις χώρες. Επικράτησε η πολιτική της ταξικής συνεργασίας και της συμμαχίας με τους «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές.

Μεσα από αυτές τις συμμαχίες το κίνημα προώθησε και χτυπήθηκε αγρία. Στην Ελλάδα οι Βρεττανοί «δημοκράτες» θα συμμαχούσαν με τους φασίστες του Γρίβα, και τους ταγματασφαλίτες συνεργάτες των ναζί για να τσακίσουν το εξεγερμένο ελληνικό προλεταριάτο.

Στη Κύπρο το τέλος του πολέμου συνοδεύτηκε με μια αγρία επίθεση στην αριστερά. Οι «δημοκρατικοί» αποικιοκράτες όχι μόνο αρνήθηκαν την άμεση αποστράτευση των εθελοντών που, αλλά δυο μόνο μερες μετά την επιστροφή λήξη του πολέμου θα εκαναν επίδρομη σε 600 οκτώματα οργανώσεων της αριστερας και λίγο αργότερα θα οδηγούσαν την ΠΣΕ στα δικαστήρια και τους ηγέτες της στη φυλακή.

Ο δρόμος της ταξικής συνεργασίας έφτανε σε άλλο ένα δραματικό αδιέξοδο.

Ντινος Αγιομαμιτης

“ΝΕΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ” Η

ΕΝΑΣ ΠΑΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΗΣ

Οι ευρωπαίοι καπιταλιστές δεχτήκαν το τελευταίο δημοψήφισμα στην Δανία με μεγάλη ανακούφιση, ελπίζοντας έτσι να προωθήσουν την διαδικασία προς την ενωμένη Ευρώπη. Το 57% υπέρ του Μαστριχτ πανηγυριστικές σαν μια μεγάλη νίκη. Όμως δεν είναι καθόλου έτσι τα πράγματα. Τρομοκρατημένοι από το οριακό ΟΧΙ της περασμένης ανοίξης, εδώ και ένα χρόνο ολοι έπεσαν πάνω στους Δανούς για να τους πείσουν να ψηφίσουν ναι. Στη συνδιάσκεψη κορυφής της ΕΟΚ στο Εδιμβουργό εδώ-σαν στην Δανία ειδικό καθεστώς στα πλαίσια του Μαστριχτ και ουσιαστικές εξαιρέσεις, από το κοινό ευρωπαϊκό νομισμα και τον κοινό ευρωπαϊκό στρατό.

Παρόλα αυτά, ένα 43% είπε πάλι όχι στο Μαστριχτ. Είναι σίγουρο ότι αν το αποτέλεσμα ήταν πάλι εναντίον, θα επαναλαμβάναν το δημοψήφισμα. Τώρα βέβαια που τους βόλευει, δεν προκειται να γίνει άλλο δημοψήφισμα.

Παρόλα αυτά στην ν. Κύπρο, η ενταξη στην ΕΟΚ διαφημίζεται από τους αστούς και τα μέσα μαζικής επικοινωνίας σαν το περασμένο στον πολιτισμό, σε μια Ευρώπη ευημερίας, και συνεργασίας, χωρίς πολέμους και συγκρούσεις.

Ακόμα και το ΑΚΕΛ δηλώνει έτοιμο να αλλάξει την θέση του για την ΕΟΚ. Ο Χριστοφίας πριν λίγο καιρό δήλωσε ότι το ΑΚΕΛ είναι έτοιμο να επανεξετάσει την θέση του για την ΕΟΚ και ότι ο ίδιος έχει καμει πρόταση στην Κεντρική Επιτροπή, η οποία θα συζητηθεί και θα κατεβεί μετά στην βάση. Για να δικαιολογήσει αυτή την αλλαγή το ΑΚΕΛ επικαλείται κάποιες «νέες πραγματικότητες».

«ΝΕΕΣ» ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

Τι εννοεί το ΑΚΕΛ με τις νέες πραγματικότητες; Πρέπει να δούμε τι είναι η ΕΟΚ, ποιες αλλαγές έχουν γίνει, και αν αυτές δικαιολογούν την αριστερά να υποστηρίξει την ενταξη στην ΕΟΚ.

Η ΕΟΚ ήταν κυρία δημιουργήματα των κυβερνήσεων Γαλλία και Γερμανίας, οι οποίες συντόνισαν τις προσπάθειές τους για να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες των πιο δυναμικών κομμάτων του κεφαλαίου που είχαν αρχίσει να αναπτύσσουν πανευρωπαϊκή δραστηριότητα, για μεγαλύτερη αγορά. Κεφάλαια όπως αυτοκινητοβιομηχανίες, χαλυβουργία, άνθρακας και πετροχημικά, είχαν τόσο μεγάλη παραγωγή που δεν αντέχαν πια το κάθε ένα να πουλά κυρία στην σχετικά μικρή αγορά μέσα στα έθνη του συνασμού, εξαιτίας των περιορισμών από τις κυβερνήσεις των ανταγωνιστών του. Από την άλλη κανένα ευρωπαϊκό κεφάλαιο δεν ήταν αρκετά δυνατό για να κυριαρχήσει στην ευρύτερη ευρωπαϊκή αγορά. Έτσι παρόλο τον ανταγωνισμό τους χρειαζόταν η συνεργασία τους για να βγουν προς τα έξω. Έτσι εκαναν μια συμφωνία για

κοινή αγορά, ένα καινο παζαρί.

Μεσα σε μια 30ετία οι χώρες αυτές γίνονται από εξήντα και τέλικά 12 ενώ παράλληλα από Κοινότητα Ανθράκα και Χαλυβα μετατρέπονται σε Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα και τέλικά σε Ευρωπαϊκή Κοινότητα.

Οι καπιταλιστές είχαν την ανάγκη όχι μόνο να μπορούν να πουλούν και να αγοράζουν τα προϊόντα τους

των χωρών της ΕΟΚ. Δηλαδή στόχος τους είναι η δημιουργία ενός ενιαίου ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού.

Το 1992 διαφημίστηκε σαν η χρονιά για την Ενωμένη Ευρώπη και το Μαστριχτ σαν η επιβεβαίωση αυτού του οράματος. Αυτό το οραμα έχει γίνει σήμερα εφιαλτής, για τους ίδιους γιατί η οικονομική κρίση που ολόένα και χειροτερεύει κάνει τους

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΝΑ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΗ

Το ΑΚΕΛ ήταν παραδοσιακά αντίθετο στην ενταξη στην ΕΟΚ γιατί ενταξη της Κύπρου σημαίνει ότι θα επαιρνε το μέρος μιας συμμαχίας ανταγωνιστικής προς την ΕΣΣΔ και τις άλλες υποτιθέμενες σοσιαλιστικές χώρες. Γι' αυτό και το συνθήμα

υπαρχουν, ενώ υπάρχουν αρκετοί λόγοι να θέλει να μπει. Σήμερα εκτός από το ότι χαθήκε η αγορά της ΕΣΣΔ, μικρήναν και οι περισσότερες αγορές της Μ. Ανατολής. Η οικονομική κρίση σήμερα κάνει όλους να θέλουν να βρεθούν μέσα από το φρούριο ώστε να ελπίζουν ότι δεν θα είναι μέσα στους χαμένους σε μια χειροτέρευση της κρίσης. Κανένα πρόβατο δεν θέλει να μείνει έξω από το μαντρί γιατί κινδυνεύει να το φάει ο λύκος.

Τώρα το ΑΚΕΛ προβάλλει το επιχειρημα ότι μπορεί για την εργατική τάξη να είναι χειρότερα τα πράγματα αν μπούμε μέσα στην ΕΟΚ, αλλά θα το δεχτούμε αν αυτό είναι για το «καλό της Κύπρου», αν η ΕΟΚ μπορεί να βοηθήσει να λύσουμε το κυπριακό, αν μπορεί να υποστηρίξει την πλευρά μας στον καινού με τους Τούρκους; Το ΑΚΕΛ τα θυσιαζει «όλα για την Κύπρο», μαζί και την αντίθεση στην ΕΟΚ.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΟΚ

Στην πραγματικότητα οι αλλαγές που έχουν γίνει στην ΕΟΚ σημαίνουν ότι σήμερα είναι ακόμα πιο σημαντική η καθαρή αντίθεση του εργατικού κινήματος στην προσπάθεια των αστών για ενταξη στην ΕΟΚ.

Το αν η εργατική τάξη θα αποφύγει να πληρώσει για την καπιταλιστική κρίση συνεχίζει και τώρα να μην εξαρτάται τόσο από το αν εμμάστε μέσα ή έξω από την ΕΟΚ, όσο από τις εξελίξεις της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που κτυπά τους εργαζόμενους έξω και μέσα στις χώρες της ΕΟΚ και από την αντίσταση της εργατικής τάξης. Ολοσό το Μαστριχτ είναι η δικαιολογία και το συνθήμα για ακόμα χειρότερα κτυπήματα της εργατικής τάξης στην Ευρώπη.

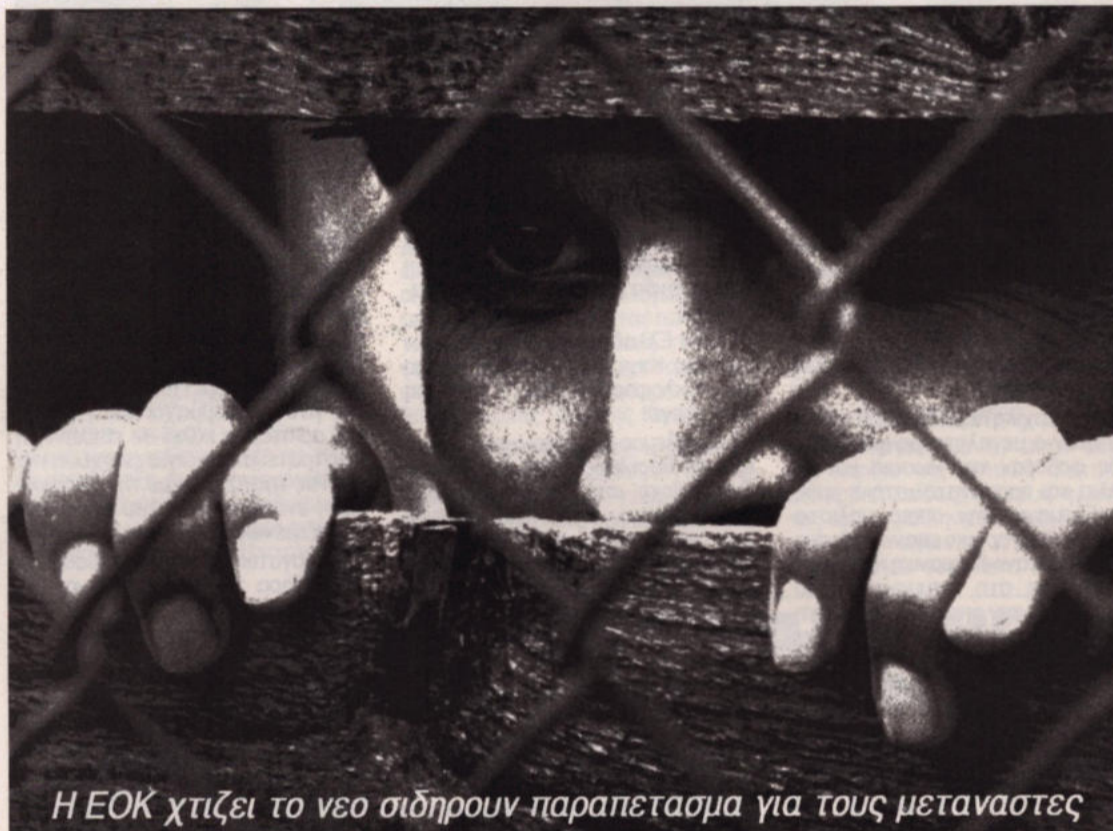
Οι λόγοι που οι ελληνοκυπριακοί καπιταλιστές θέλουν να μπου στην ΕΟΚ είναι περα για περα αντιδραστικοί. Θέλουν να δυναμώσουν την θέση τους εναντίον στους εκτός ΕΟΚ καπιταλιστές, ιδιαίτερα τους Τούρκους, και κυρίως απεναντί στην εργατική τάξη.

Η ΕΟΚ είναι μια ιμπεριαλιστική συμμαχία. Η καταρρευση της ΕΣΣΔ δεν εξαφανισ τον ιμπεριαλιστικό ρολό της ΕΟΚ. Αντιθέτα αυτό ο ρολός φαίνεται πιο καθαρά μετά τις επιβασσεις τους στον Κόλπο και στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Ο «διπολισμός» του ψυχρού πολέμου δεν έχει αντικατασταθεί από την παντοκρατορία των ΗΠΑ, αλλά από ένα ιμπεριαλιστικό πολυπολισμό: Η Αμερική με τον Καναδά και το Μεξικό κανουν την δική τους ζώνη ελευθερού εμπορίου εχοντας το ματι τους στις χώρες της Λ. Αμερικής, η Ιαπωνία σχηματίζει ήδη το δικό της οικονομικό μπλοκ στον Ειρηνικό, και πλάι τους υπάρχει η προσπάθεια της ΕΟΚ να αναβαθμίσει τον διεθνή πολιτικό και στρατιωτικό της ρολό.

Το Μαστριχτ είναι η ευρωπη των κλειστών συνόρων και του ρατσισμού. Η ΕΟΚ-φρούριο κτιζει ολο και πιο ψηλά τείχη για να κρατήσει μακριά τους ξένους εργατες και μεταναστες, καταργει στην ουσία το ασυλο για τους ξένους και αναγει τον δρομο στους φασιστες.

Σε όλα αυτά όχι μόνο δεν μπορεί να έχει θετική στάση το εργατικό κίνημα, αλλά πρέπει να τα παλέψει με όλες του τις δυναμεις.

Νίκος Αγιομαμνιτης

Η ΕΟΚ χιτίζει το νεο σιδηρουν παραπετασμα για τους μεταναστες

χωρίς περιορισμούς σ' όλη την ευρωπη, αλλά και να δανειζονται και να μετακινουν τα κεφάλαια τους σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Το τραπεζιτικό συστημα αρχισε να ξεπερνά τα συνόρα του. Έτσι δημιουργήθηκε και η ανάγκη για το κοινό Ευρωπαϊκό Νομισματικό Συστημα.

Όμως αυτή η «συγκλίση» ποτε δεν σημαίνει κάποια αντίστοιχη μεταχείρηση των έξω από την ΕΟΚ καπιταλισμών. Το αντίθετο μαλιστα, ο πόλεμος εναντίον σε όλους τους υπολοιπους εντεινονταν.

Η ΕΟΚ από την αρχή της δημιουργίας της ήταν μια ανταγωνιστική συγκλίση των ευρωπαϊκών πολυεθνικών επιχειρήσεων. Δεν έχει καμμία σχέση με κάποιο δήθεν οραμα των καπιταλιστών για ένα «ειρηνικό διεθνιστικό καπιταλισμό», χωρίς αντιβασεις και συγκρούσεις, χωρίς πολέμους και συνόρα. Η ΕΟΚ ήταν και είναι μια ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία, που προσπαθούσε να συμβιβασει τις διαφορες ανάμεσα στους διαφορους καπιταλιστές της Ευρώπης σε μια συμμαχία εναντίον στους υπολοιπους καπιταλιστές και την εργατική τάξη μέσα και έξω από την ΕΟΚ.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΑΣΤΡΙΧΤ;

Μετά την κοινή αγορά προϊόντων και την ελευθερή διακίνηση κεφαλαίων, ήρθε το Μαστριχτ και οι φιλοδοξίες για ένα καινο ευρωπαϊκό νομισμα, μια κοινή κεντρική τραπεζα, μια ενιαία οικονομική και νομισματική πολιτική, την ΟΝΕ (Οικονομική και Νομισματική Ένωση), που μπαίνει σαν στόχος μέχρι για το 1999. Ακόμα το Μαστριχτ, μέσα στην σημερινή παγκόσμια ασταθεια, επιδιώκει τον συντονισμό μιας κοινής εξωτερικής πολιτικής και αμυνας και μιας κοινής πολιτικής μεταναστευσης μεταξύ

ανταγωνισμούς τους ολόένα και να ανταγωνιστούν: Υπογραφουν συμφωνίες και μετά δεν μπορούν να τις εφαρμώσουν. Αμέσως μετά το Μαστριχτ, η Γερμανία αύξησε τα επιτοκια, ενώ η Δανία ήπρε τσες εξαιρέσεις που συμμετεχει απεχοντας.

Οι πεντε οροι που βαζει το Μαστριχτ για να μπορεσει μια χώρα να συμμετεχει στην ενοποίηση, τους οποίους δύο χώρες μόνο εκπληρώνουν, για να γίνουν πραγματικότητα πρέπει να χτυπηθεί ακόμα πιο σκληρα το βιοτικό επίπεδο και οι κατακτήσεις της εργατικής τάξης.

Ο πρώτος ορος απαιτεί να κοπουν τα δημοσια ελλειμματα. Που σημαίνει περικοπες στις δημοσιες δαπανες και τις κοινωνικες παροχες για σχολεία, νοσοκομεία, συγκοινωνίες και άλλα.

Ο δευτερος ζητα την συγκράτηση του πληθωρισμού. Που σημαίνει παγωμα των μεροκαματων, πραγματα που τα βλέπουμε σ' όλη την ευρωπη και εδώ.

Οι περικοπες στην Αγγλία θα φτασουν τις 20.000 εκατομμυρια. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο προβλεπει να χαθουν 525.000 θέσεις εργασιας σαν αποτέλεσμα της εφαρμογής της συμφωνίας. Ηδη τα σταθεροποιητικά προγραμματα των καπιταλιστών που προσπαθουν να φτασουν τους ορους του Μαστριχτ, στις περισσότερες Ευρωπαϊκές χώρες έχουν προκαλέσει τις μαζικες αντιδρασεις των εργαζομένων. Στην Ελλάδα βρισκουν την μαζική αντιδραση του κινήματος που κατεβανει σε συνεχεις κινητοποιησεις εναντίον στις απολυσεις, τις περικοπες και τις ιδιωτικοποιησεις. Παρομοια βλέπουμε στην Ιταλία, την Γερμανία και την Αγγλία.

ΕΟΚ-ΝΑΤΟ ΙΔΙΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ήταν το κυριαρχο για το ΑΚΕΛ. Το ΑΚΕΛ εμφανιζε σαν αντιιμπεριαλιστική την αντίθεση του στην ΕΟΚ, αλλά στην πράξη επαιρνε το μέρος ενός άλλου ιμπεριαλιστή.

Το ΑΚΕΛ και ένα μέρος των ελληνοκυπριων καπιταλιστών είχαν οικονομικες σχέσεις με τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Ιδιαίτερα το ΑΚΕΛ είχε το μονοπώλιο του εμπορίου με αυτές τις χώρες. Η εισοδος στην ΕΟΚ θα σημαίνει ότι αυτή η σχέση θα εμπαίνε κάτω από τον ελεγχό των Ευρωπαίων εταιρών τους.

Τα οικονομικά επιχειρηματα του ΑΚΕΛ ήταν ότι οι ελληνοκυπριακες επιχειρήσεις θα καταστραφουν από τον ανταγωνισμό των ευρωπαϊκών μεγαθηριων, ότι θα καταστραφει η κυπριακή οικονομία. Η αντίθεση του στην ΕΟΚ ήταν πάντα μέσα στα πλαίσια της πολιτικής της ταξικής συνεργασίας: Η ΕΟΚ θα εβλαπτε και καπιταλιστές και εργαζομένους. Ταυτόχρονα υποστηριζε ότι έξω από την ΕΟΚ μπορούμε να συνεργαζομαστε με τις Ανατολικές χώρες, τις χώρες του τρίτου κόσμου και τους αδεσμευτους για να πετύχουμε την αναπτύξη και ευημερία μας.

Σήμερα η ΕΣΣΔ δεν υπάρχει πια, ενώ το κίνημα των Αδεσμευτών είναι σε βαθιά κρίση. Για το ΑΚΕΛ αντιιμπεριαλιστικός αγώνας σημαίνει στην πράξη υπερασπισή της ΕΣΣΔ. Έτσι τώρα, παρόλο που θυμάται ακόμα που και που την λέξη ιμπεριαλισμός, στην πράξη πάλι συμπεριφερεται, είτε αυτό αφορά την ΕΟΚ είτε την ιμπεριαλιστική επιδρομή στον αραβικό Κόλπο, σαν να μη υπάρχει πια ζήτημα αντιιμπεριαλιστικού αγώνα.

Οι λόγοι που το ΑΚΕΛ προβάλλει για να βρσκεται η Κυπριακή Δημοκρατία έξω από την ΕΟΚ επαιψαν να